

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/7/2023
Identifikačné číslo spisu:	9522100176
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:9522100176.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obžalovaného C. V. a spol. pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 a iné, na verejnom zasadnutí konanom 26. novembra 2024 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaného C. V., obžalovanej spoločnosti C., s.r.o., obžalovaného S. J. a európskeho delegovaného prokurátora proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 30. marca 2023, sp. zn. 16T/7/2022, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 16T/7/2022 z 30. marca 2023, vo vzťahu k obžalovaným C. V.Í., S. J. a spoločnosti C., s.r.o.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaných

C. V., nar. XX. C. XXXX v W., trvale bytom K. L. E., J. č. XXXX/XX,

S. J., nar. XX. C. XXXX v P., trvale bytom L. C. L. E., E. č. XX, a

spoločnosť C., s.r.o., so sídlom K. L. E., L. č. XXXX, IČO: XX XXX XXX,

uznáva za vinných

v bode 1)

v bližšie nezistenom období od júna 2017 do septembra 2018 v úmysle neoprávnene uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty spoločnosti C., s.r.o. zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky spoločným konaním podľa pokynov C. V. vytvorili odberateľsko-dodávateľský reťazec spoločností C., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej C. V. ako konateľom, C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej S. J. ako konateľom, P. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej K. P. ako konateľom a G. D., s.r.o., IČO: XXXXXXXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej Ing. W.D. (o ktorého vine sa v tomto konaní nerozhoduje) ako konateľom, deklarujúcich nákup a predaj papierenského perforovacieho stroja, v rámci ktorého umelo navyšovali jeho cenu po tom čo jej bol dňa 06. júna 2017 Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou, so sídlom Bratislava, Bajkalská 27, IČO:

00 002 801 (ďalej len SIEA), schválený na základe rozhodnutia č. 2017/EŠIF/7924-26 nenávratný finančný príspevok (ďalej ako NFP) z Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci operačného programu „Výskum a inovácie“ na projekt s názvom „Inovačné postupy vo výrobnom procese spoločnosti C., s.r.o.“, vo výške 45 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu a dňa 21. júna 2017 bola s C., s.r.o., uzavretá zmluva o poskytnutí NFP, následne C. V. v mesiaci október 2017 dohodol a objednal v Bulharskej republike v obci T. v sídle spoločnosti A. R., E.: J. XXX XXX XXX, výrobu papierenského perforovacieho stroja za sumu 69.000,- Eur a K. P. na základe pokynov C. V. uzavrel v mene spoločnosti P. N., s.r.o. dňa 26. októbra 2017 so spoločnosťou A. R., sídliacou v Bulharskej republike, zmluvu č. 14/17.06.2015 na výrobu predmetného stroja a uhradil jej dohodnutú peňažnú zálohu 34.000,- Eur, a spoločnosť A. R. tento stroj vyrobila, a na základe faktúry č. 0000000667/11.04.2018 z 11. apríla 2018 ho odpredala za sumu 69.000,- Eur spoločnosti C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej S. J., na ktorú boli dodatkom č. 1 (Amendment Nr. 1) zo dňa 18. decembra 2017 k zmluve o výrobe č. 14/17.06.2015 prevedené všetky práva a povinnosti vyplývajúce z uvedenej kúpnej zmluvy, a následne S. J. podľa vopred dohodnutých podmienok v mene spoločnosti C. N., s.r.o. faktúrou zo dňa 16. apríla 2018 deklaroval predaj predmetného stroja spoločnosti G. D., s.r.o., zastúpenej Ing. W. D. za formálne navýšenú cenu 773.000,- Eur bez DPH, a to bez akéhokoľvek zhodnotenia stroja, a následne spoločnosť G. D., s.r.o. faktúrou č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 obratom za cenu 833.333,- Eur bez DPH stroj predala spoločnosti C., s.r.o., zastúpenej C. V., ktorá faktúru od spoločnosti G. D., s.r.o., č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 na sumu 999.999,60 Eur s DPH zahrnula do svojho účtovníctva a neoprávnene odpočítala z nej DPH ako daň na vstupe vo výške 166.666,60 Eur v podaní daňového priznania k DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2018 dňa 25. mája 2018 na Daňovom úrade Trenčín s deklarovaným a uplatneným nárokom na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 137.127,81 Eur, a to napriek tomu, že dodanie stroja sa neuskutočnilo tak, ako bolo deklarované, ale prostredníctvom „nedostupného obchodníka“ a „nárastníkovej spoločnosti“,

v bode 2)

v bližšie nezistenom období od júna 2017 do septembra 2018 v úmysle neoprávnene získať pre obchodnú spoločnosť C., s.r.o., vyplatenie nenávratného finančného príspevku zo zdrojov Európskej únie, spoločným konaním podľa pokynov C. V. vytvorili odberateľsko-dodávateľský reťazec spoločností C., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej C. V. ako konateľom, C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej S. J. ako konateľom, P. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej K. P. ako konateľom, a G. D., s.r.o., IČO: XXXXXXXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej Ing. W.D. (o ktorého vine sa v tomto konaní nerozhoduje) ako konateľom deklarujúcich nákup a predaj papierenského perforovacieho stroja, v rámci ktorého umelo navyšovali jeho cenu, po tom čo jej bol dňa 06. júna 2017 Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou, so sídlom Bratislava, Bajkalská 27, IČO: 00 002 801, schválený na základe rozhodnutia č. 2017/EŠIF/7924-26 nenávratný finančný príspevok z Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci operačného programu „Výskum a inovácie“ na projekt s názvom „Inovačné postupy vo výrobnom procese spoločnosti C., s.r.o.“, vo výške 45 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu a dňa 21. júna 2017 bola s C., s.r.o., uzavretá zmluva o poskytnutí NFP, následne C. V. v mesiaci október 2017 dohodol a objednal v Bulharskej republike v obci T. v sídle spoločnosti A. R., E.: J. XXX XXX XXX, výrobu papierenského perforovacieho stroja za sumu 69.000,- Eur a K. P. na základe pokynov C. V. uzavrel v mene spoločnosti P. N., s.r.o. dňa 26. októbra 2017 so spoločnosťou A. R., sídliacou v Bulharskej republike, zmluvu č. 14/17.06.2015 na výrobu predmetného stroja a uhradil jej dohodnutú peňažnú zálohu 34.000,- Eur, a spoločnosť A. R. tento stroj vyrobila, a na základe faktúry č. 0000000667/11.04.2018 z 11. apríla 2018 ho odpredala za sumu 69.000,- Eur spoločnosti C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej S. J., na ktorú boli dodatkom č. 1 (Amendment Nr. 1) zo dňa 18. decembra 2017 k zmluve o výrobe č. 14/17.06.2015 prevedené všetky práva a povinnosti vyplývajúce z uvedenej kúpnej zmluvy, a následne S. J. podľa vopred dohodnutých podmienok v mene spoločnosti C. N., s.r.o. faktúrou zo dňa 16. apríla 2018 deklaroval predaj predmetného stroja spoločnosti G. D., s.r.o., zastúpenej Ing. W. D. za formálne navýšenú cenu 773.000,- Eur bez DPH, a to bez akéhokoľvek zhodnotenia stroja a následne spoločnosť G. D., s.r.o. faktúrou č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 obratom za cenu 833.333,- Eur bez DPH stroj predala spoločnosti C., s.r.o., zastúpenej C. V., ktorá faktúru od spoločnosti G. D., s.r.o., č. 01-

2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 na sumu 999.999,60 Eur s DPH predložila v rámci realizácie projektu na základe zmluvy o NFP a výsledkov verejného obstarávania SIEA ako poskytovateľovi NFP na preukázanie zakúpenia papierenského perforovacieho stroja zn. AU 2,9 AUTO, továrenské číslo 386, od spoločnosti G. D., s.r.o., za sumu 833.333,- Eur bez DPH, z ktorej čiastka vo výške 374.999,85 Eur jej bola na základe žiadosti o platbu z 26. septembra 2018 preplatená dňa 13. decembra 2018 zo strany SIEA bezhotovostným prevodom na účet č. D. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, čím rozpočtu Európskej únie bola spôsobená škoda vo výške 374.999,85 Eur, keďže spol. C., s.r.o. umelým vytvorením dodávateľsko-odberateľského reťazca prostredníctvom „nedostupného obchodníka“ a „nárazníkovej spoločnosti“ nadhodnotila cenu stroja, predložila doklady s nesprávnymi údajmi o obstaraní stroja a úmyselne nenakúpila vybavenie tak, ako deklarovala a tak, aby dosiahla najvýhodnejší pomer medzi kvalitou a cenou zároveň.

teda

v bode 1)

spoločným konaním vo väčšom rozsahu neoprávnene uplatnili nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech,

v bode 2)

spoločným konaním predložili nesprávny doklad, a tým umožnili použitie finančných prostriedkov pochádzajúcich z rozpočtu Európskej únie na iný ako určený účel, čím spôsobil značnú škodu,

čím spáchali

v bode 1)

prečin daňového podvodu podľa § 277a ods.1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024

v bode 2)

zločin poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 a

za to sa odsudzujú

C. V.:

Podľa § 261 ods. 5 Trestného zákona s prihliadnutím na § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určuje skúšobnú dobu na 4 (štyri) roky.

S. J.:

Podľa § 261 ods. 5 Trestného zákona s prihliadnutím na § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určuje skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Spoločnosť C., s.r.o.:

Podľa § 261 ods. 5 Trestného zákona a § 17 a § 18 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov na trest zákazu prijímať dotácie alebo subvencie a pomoc a podporu poskytovanú z fondov Európskej únie na dobu 2 (dva) roky.

III. Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie Európskeho delegovaného prokurátora vo vzťahu k obžalovanému K. P. zameiata.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom prvého stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej aj „prvostupňový súd“) z 30. marca 2023, sp. zn. 16T/7/2022, boli obžalovaný C. V., obžalovaný S. J. a obžalovaná spoločnosť C., s.r.o., uznaní za vinných v bode 1) zo zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, v bode 2) zo zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

v bode 1)

v bližšie nezistenom období od júna 2017 do septembra 2018 v úmysle neoprávnene uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty spoločnosti C., s.r.o. zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky spoločným konaním podľa pokynov C. V. vytvorili odberateľsko-dodávateľský reťazec spoločností C., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej C. V. ako konateľom, C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej S. J. ako konateľom, P. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej K. P. ako konateľom a G. D., s.r.o., IČO: XXXXXXXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej Ing. W.D. (o ktorého vine sa v tomto konaní nerozhoduje) ako konateľom, deklarujúcich nákup a predaj papierenského perforovacieho stroja, v rámci ktorého umelo navyšovali jeho cenu po tom čo jej bol dňa 6. júna 2017 Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou, so sídlom Bratislava, Bajkalská 27, IČO: 00 002 801 (ďalej len SIEA), schválený na základe rozhodnutia č. 2017/EŠIF/7924-26 nenávratný finančný príspevok (ďalej ako NFP) z Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci operačného programu „Výskum a inovácie“ na projekt s názvom „Inovačné postupy vo výrobnom procese spoločnosti C., s.r.o.“, vo výške 45 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu a dňa 21. júna 2017 bola s C., s.r.o., uzavretá zmluva o poskytnutí NFP, následne C. V. v mesiaci október 2017 dohodol a objednal v Bulharskej republike v obci T. v sídle spoločnosti A. R., E.: J. XXX XXX XXX, výrobu papierenského perforovacieho stroja za sumu 69.000 Eur a K. P. na základe pokynov C. V. uzavrel v mene spoločnosti P. N., s.r.o. dňa 26. októbra 2017 so spoločnosťou A. R., sídliacou v Bulharskej republike, zmluvu č. 14/17.06.2015 na výrobu predmetného stroja a uhradil jej dohodnutú peňažnú zálohu 34.000 Eur, a spoločnosť A. R. tento stroj vyrobila, a na základe faktúry č. 0000000667/11.04.2018 z 11. apríla 2018 ho odpredala za sumu 69.000 Eur spoločnosti C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej S. J., na ktorú boli dodatkom č. 1 (Amendment Nr. 1) zo dňa 18. decembra 2017 k zmluve o výrobe č. 14/17.06.2015 prevedené všetky práva a povinnosti vyplývajúce z uvedenej kúpnej zmluvy, a následne S. J. podľa vopred dohodnutých podmienok v mene spoločnosti C. N., s.r.o. faktúrou zo dňa 16. apríla 2018 deklaroval predaj predmetného stroja spoločnosti G. D., s.r.o., zastúpenej Ing. W. D. za formálne navýšenú cenu 773.000 Eur bez DPH, a to bez akéhokoľvek zhodnotenia stroja, a následne spoločnosť G. D., s.r.o. faktúrou č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 obratom za cenu 833.333 Eur bez DPH stroj predala spoločnosti C., s.r.o., zastúpenej C. V., ktorá faktúru od spoločnosti G. D., s.r.o., č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 na sumu 999.999,60 Eur s DPH zahrnula do svojho účtovníctva a neoprávnene odpočítala z nej DPH ako daň na vstupe vo výške 166.666,60 Eur v podaní daňového priznania k DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2018 dňa 25. mája 2018 na Daňovom úrade Trenčín s deklarovaným a uplatneným nárokom na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 137.127,81 Eur, a to napriek tomu, že dodanie stroja sa neuskutočnilo tak, ako bolo deklarované, ale prostredníctvom „nedostupného obchodníka“ a „náravníkovej spoločnosti“,

v bode 2)

v bližšie nezistenom období od júna 2017 do septembra 2018 v úmysle neoprávnene získať pre obchodnú spoločnosť C., s.r.o., vyplatenie nenávratného finančného príspevku zo zdrojov Európskej únie, spoločným konaním podľa pokynov C. V. vytvorili odberateľsko-dodávateľský reťazec spoločností C., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej C. V. ako konateľom, C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej S. J. ako konateľom, P. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej K. P. ako konateľom a G. D., s.r.o., IČO: XXXXXXXX (o ktorej vine sa v tomto konaní nerozhoduje), zastúpenej Ing. W.D. (o ktorého vine sa v tomto konaní nerozhoduje) ako konateľom deklarujúcich nákup a predaj papierenského perforovacieho stroja, v rámci ktorého umelo navyšovali jeho cenu, po tom čo jej bol dňa 6. júna 2017 Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou, so sídlom Bratislava, Bajkalská 27, IČO: 00 002 801, schválený na základe rozhodnutia č. 2017/EŠIF/7924-26 nenávratný finančný príspevok z Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci operačného programu „Výskum a inovácie“ na projekt s názvom „Inovačné postupy vo výrobnom procese spoločnosti C., s.r.o.“, vo výške 45 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu a dňa 21. júna 2017 bola s C., s.r.o., uzavretá zmluva o poskytnutí NFP, následne C. V. v mesiaci október 2017 dohodol a objednal v Bulharskej republike v obci T. v sídle spoločnosti A. R., E.: J. XXX XXX XXX, výrobu papierenského perforovacieho stroja za sumu 69.00 Eur a K. P. na základe pokynov C. V. uzavrel v mene spoločnosti P. N., s.r.o. dňa 26. októbra 2017 so spoločnosťou A. R., sídlacou v Bulharskej republike, zmluvu č. 14/17.06.2015 na výrobu predmetného stroja a uhradil jej dohodnutú peňažnú zálohu 34.000 Eur, a spoločnosť A. R. tento stroj vyrobila, a na základe faktúry č. 0000000667/11.04.2018 z 11. apríla 2018 ho odpredala za sumu 69.000 Eur spoločnosti C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej S. J., na ktorú boli dodatkom č. 1 (Amendment Nr. 1) zo dňa 18. decembra 2017 k zmluve o výrobe č. 14/17.06.2015 prevedené všetky práva a povinnosti vyplývajúce z uvedenej kúpnej zmluvy, a následne S. J. podľa vopred dohodnutých podmienok v mene spoločnosti C. N., s.r.o. faktúrou zo dňa 16. apríla 2018 deklaroval predaj predmetného stroja spoločnosti G. D., s.r.o., zastúpenej Ing. W. D. za formálne navýšenú cenu 773.000 Eur bez DPH, a to bez akéhokoľvek zhodnotenia stroja a následne spoločnosť G. D., s.r.o. faktúrou č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 obratom za cenu 833.333 Eur bez DPH stroj predala spoločnosti C., s.r.o., zastúpenej C. V., ktorá faktúru od spoločnosti G. D., s.r.o., č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 na sumu 999.999,60 Eur s DPH predložila v rámci realizácie projektu na základe zmluvy o NFP a výsledkov verejného obstarávania SIEA ako poskytovateľovi NFP na preukázanie zakúpenia papierenského perforovacieho stroja zn. AU 2,9 AUTO, továrenské číslo XXX, od spoločnosti G. D., s.r.o., za sumu 833.333 Eur bez DPH, z ktorej čiastka vo výške 374.999,85 Eur jej bola na základe žiadosti o platbu z 26. septembra 2018 preplatená dňa 13. decembra 2018 zo strany SIEA bezhotovostným prevodom na účet č. D. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, čím rozpočtu Európskej únie bola spôsobená škoda vo výške 374.999,85 Eur, keďže spol. C., s.r.o. umelým vytvorením dodávateľsko-odberateľského reťazca prostredníctvom „nedostupného obchodníka“ a „nárazníkovej spoločnosti“ nadhodnotila cenu stroja, predložila doklady s nesprávnymi údajmi o obstaraní stroja a úmyselne nenakúpila vybavenie tak, ako deklarovala, a tak aby dosiahla najvýhodnejší pomer medzi kvalitou a cenou zároveň.

Špecializovaný trestný súd podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanému C. V. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa zaradil obžalovaného C. V. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Špecializovaný trestný súd podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 uložil obžalovanému S. J. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd prvého stupňa zaradil obžalovaného S. J. na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Špecializovaný trestný súd podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 a § 17 a § 18 zákona č. 91/2016 o trestnej zodpovednosti právnických osôb a o zmene a doplnení niektorých zákonov uložil obžalovanej spoločnosti C., s.r.o. trest zákazu prijímať dotácie alebo subvencie a pomoc a podporu poskytovanú z fondov Európskej únie na dobu sedem rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd odkázal poškodenú Slovenskú inovačnú a energetickú agentúru, so sídlom Bajkalská 27, 821 05 Bratislava, so svojim nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Špecializovaný trestný súd obžalovaného K. P. oslobodil podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku spod obžaloby európskeho delegovaného prokurátora Úradu európskej prokuratúry č. EP V 36/21/1010 - 62 z 18. mája 2022 pre zločin poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018 a zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018 v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

v bližšie nezistenom období od júna 2017 do septembra 2018 ako člen organizovanej skupiny spolu s Ing. W.D.. (o ktorého vine sa v tomto konaní nerozhoduje), v úmysle neoprávnene získať pre obchodnú spoločnosť C., s.r.o., finančné prostriedky z rozpočtu Európskej únie, zároveň neoprávnene znížiť jej daňovú povinnosť a neoprávnene uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky spoločným, vzájomne koordinovaným konaním, na základe vopred dohodnutom spôsobe delby úloh spočívajúcej v personálnom zastupovaní a ovládaní spoločností C., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, C. V. ako konateľom, C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, S. J. ako konateľom, P. N. s.r.o., IČO: XX XXX XXX, K. P. ako konateľom, a G. D., s.r.o. IČO: XXXXXXXX, Ing. W.D.. (o ktorého vine sa v tomto konaní nerozhoduje) ako konateľom, a to tak, že podľa pokynov C. V. vytvorili ním ovládaný fakturačný reťazec týchto spoločností deklarujúcich nákup a predaj papierenského stroja, v rámci ktorého umelo navyšovali jeho cenu s cieľom získať pre spoločnosť C., s.r.o., ktorá bola na konci reťazca, vyplatenie nenávratného finančného príspevku zo zdrojov Európskej únie v neoprávnenej výške, ako aj získať neoprávnené odpočítanie dane z pridanej hodnoty (DPH) pre obchodnú spoločnosť C., s.r.o. po tom, čo jej bol dňa 6. júna 2017 Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou, so sídlom Bratislava, Bajkalská 27, IČO: 00 002 801, schválený na základe rozhodnutia č. 2017/EŠIF/7924-26 nenávratný finančný príspevok z Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci operačného programu „Výskum a inovácie“ na projekt s názvom „Inovačné postupy vo výrobnom procese spoločnosti C., s.r.o.“, vo výške 45 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu a dňa 21. júna 2017 bola s C., s.r.o., uzavretá zmluva o poskytnutí NFP, následne C. V. v mesiaci október 2017 dohodol a objednal v Bulharskej republike v obci T. v sídle spoločnosti A. R., E.: J. XXX XXX XXX, výrobu papierenského perforovacieho stroja za sumu 69.000 Eur, a K. P. na základe pokynov C. V. formálne uzavrel v mene spoločnosti P. N. s.r.o. dňa 26. októbra 2017 so spoločnosťou A. R., sídlacou v Bulharskej republike, zmluvu č. 14/17.06.2015 na výrobu predmetného stroja a uhradil jej dohodnutú peňažnú zálohu 34.000 Eur, a spoločnosť A. R. tento stroj vyrobila, a na základe faktúry z 11. apríla 2018 č. 0000000667/11.04.2018 ho odpredala za sumu 69.000 Eur spoločnosti C. N., s.r.o., IČO: XX XXX XXX, zastúpenej S. J., na ktorú ešte dňa 18. decembra 2017 K. P. v mene spoločnosti P. N. s.r.o., previedol všetky práva a povinnosti vyplývajúce z uvedenej kúpnej zmluvy, a následne S. J. podľa vopred dohodnutých podmienok v mene spoločnosti C. N., s.r.o. faktúrou zo 16. apríla 2018 deklaroval fiktívny predaj predmetného stroja spoločnosti G. D., s.r.o., zastúpenej Ing. W. D. za formálne navýšenú cenu 773.000 Eur bez DPH, a to bez akéhokoľvek zhodnotenia stroja, a následne spoločnosť G. D., s.r.o. faktúrou č. 01-2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 obratom za cenu 833.333 Eur bez DPH stroj predala spoločnosti C., s.r.o., zastúpenej C. V., ktorá faktúru od spoločnosti G. D., s.r.o., č. 01-

2018-063 zo dňa 17. apríla 2018 na sumu 999.999,60 Eur s DPH,

1. zahrnula do svojho účtovníctva a neoprávnene odpočítala z nej DPH ako daň na vstupe vo výške 166.666,60 Eur v podaní daňového priznania k DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2018 dňa 25. mája 2018 na Daňovom úrade Trenčín s deklarovaným a uplatneným nárokom na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 137.127,81 Eur, a to napriek tomu, že dodanie stroja sa neuskutočnilo tak, ako bolo deklarované, ale prostredníctvom „nárazníkovej spoločnosti“ v postavení následne „zmiznutého a nedostupného obchodníka“ a súčasne tak skrátila daň z pridanej hodnoty v rozsahu 29.538,79 Eur, ktorej výšku po neuznaní nadmerného odpočítania DPH vo výške 166.666,60 Eur určil Daňový úrad Trenčín obchodnej spoločnosti C., s.r.o., ako daňovú povinnosť za zdaňovacie obdobie apríl 2018, a túto sumu obchodná spoločnosť C., s.r.o., zastúpená C. V. zaplatila dňa 21. februára 2021, a

2. predložila v rámci realizácie projektu na základe zmluvy o NFP a výsledkov verejného obstarávania SIEA ako poskytovateľovi NFP na preukázanie zakúpenia papierenského perforovacieho stroja zn. AU 2,9 AUTO, továrenské číslo XXX, od spoločnosti G. D., s.r.o., za sumu 833.333 Eur bez DPH, z ktorej čiastka vo výške 374.999,85 Eur jej bola na základe žiadosti o platbu z 26. septembra 2018 preplatená dňa 13. decembra 2018 zo strany SIEA bezhotovostným prevodom na účet č. D. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, čím rozpočtu Európskej únie bola spôsobená škoda vo výške 374.999,85 Eur, keďže spol. C., s.r.o. evidentne fiktívnym vytvorením dodávateľsko-odberateľského reťazca prostredníctvom „nárazníkovej spoločnosti“ a „zmiznutého obchodníka“ nadhodnotila cenu stroja, predložila doklad s nesprávnymi údajmi o obstaraní stroja a úmyselne nenakúpila vybavenie tak, ako deklarovala, a tak aby dosiahla najvýhodnejší pomer medzi kvalitou a cenou zároveň, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

V odôvodnení rozsudku Špecializovaný trestný súd uviedol, že „vo vzťahu k C. V. ako konateľovi spoločnosti C., s.r.o., mal súd za preukázané, že vytvoril fiktívny odberateľsko- dodávateľský reťazec spoločností deklarujúcich nákup a predaj papierenského stroja, v rámci ktorého sa umelo navýšovala jeho cena s cieľom získať pre spoločnosť C., s.r.o., ktorá bola na konci reťazca, vyplatenie nenávratného finančného príspevku zo zdrojov Európskej únie v neoprávnenej výške, ako aj získať neoprávnené odpočítanie dane z pridanej hodnoty (DPH) pre obchodnú spoločnosť C., s.r.o. Z vykonaného dokazovania má súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že C. V. sa zúčastnil na celom konaní od uzavretia zmluvy spoločnosťou C., s.r.o. so SIEA, cez obhliadku a objednanie výroby perforovacieho stroja v spoločnosti A. R. spoločnosťou P. N. s.r.o. za sumu 69.000 Eur, presun práv a povinností z P. N. s.r.o. na spoločnosť C. N., s.r.o., uzatvorenie zmluvy o kúpe uvedeného stroja medzi spoločnosťou C. N., s.r.o. a G. D., s.r.o. za sumu 773.000 Eur bez DPH, uzatvorenie zmluvy o kúpe uvedeného stroja medzi spoločnosťou G. D., s.r.o. a C., s.r.o. za sumu 833.333 Eur bez DPH, postupného navýšenia ceny stroja faktúrami vystavenými spoločnosťami C. N., s.r.o. a G. D., s.r.o., objednanie dopravy stroja z Bulharska do areálu firmy C., s.r.o., prebratie uvedeného stroja vrátane jeho sprevádzkovania v priestoroch spoločnosti C., s.r.o. za účelom jeho využívania pre podnikateľskú činnosť (pričom v mene spoločnosti C., s.r.o. bolo zaplatené na Slovensku ubytovanie pracovníkom bulharského výrobcu, ktorí stroj sprevádzkovali), až po zahrnutie faktúry vystavenej spoločnosťou G. D., s.r.o. do účtovníctva spoločnosti C., s.r.o. s cieľom skrátenia dane a uplatnenia nadmerného odpočtu DPH ako i predloženia uvedenej faktúry spoločnosti SIEA v rámci podania žiadosti o výplatu NFP na základe zmluvy o NFP. Obžalovaný V. svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods.1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019, nakoľko predložil nesprávne doklady (vyhotovené na základe fiktívne vytvoreného dodávateľsko-odberateľského reťazca, ktorého cieľom bolo umelo niekoľkonásobne navýšiť kúpnu cenu stroja), a tým umožnil spôsobenie sprenevery prostriedkov zo všeobecného rozpočtu Európskej únie vo veľkom rozsahu (najmenej 133.000 Eur). K tejto časti podanej obžaloby sa C. V. na hlavnom pojednávaní aj sám priznal a súd má za to, že vo vzťahu k tomuto trestnému činu bol preukázaný priamy úmysel obžalovaného v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný chcel vyššie uvedeným spôsobom porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Zároveň vo vzťahu ku skutku 1 obžalovaný C. V. podľa názoru súdu naplnil aj všetky zákonné znaky zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods.1, ods.3 písm. a) Trestného zákona

účinného do 31. júla 2019, nakoľko v značnom rozsahu skrátil daň a vo veľkom rozsahu neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť neoprávnený prospech spoločnosti C., s.r.o. Vo vzťahu k tomuto skutku C. V. na hlavnom pojednávaní uviedol, že nemal úmysel spáchať uvedené daňové trestné činy. Súd však má za to, že vo vzťahu k týmto trestným činom bol obžalovanému C. V. jednoznačne preukázaný minimálne nepriamy úmysel v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, teda, že vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený. V tomto smere súd poukazuje najmä tvrdenie C. V. na hlavnom pojednávaní ako i na ním uvádzané tvrdenia v jeho liste „pravda o eurofondoch - perforovací stroj“, ktorý bol ako listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní oboznámený, kde uviedol, že mal informáciu, že spoločnosť C. N., s.r.o. mala zaplatiť na DPH asi len 5000 Eur, z čoho nadobudol dojem že môže byť problém, keď si budú chcieť uplatňovať vratku DPH. Túto vratku si však uplatnili, nakoľko mali za to, že pokiaľ oni DPH zaplatili a zaplatil ju aj D., tak by im DPH mala byť vrátená. Zároveň súd poukazuje aj na tú časť výpovede obžalovaného C. V., kde presne popisuje, akým spôsobom sa mali peniaze prostredníctvom spoločnosti C. N., s.r.o. „očistiť“ a tak v hotovosti v sume 528.000 Eur vrátiť späť do firmy C., s.r.o. Nakoľko teda C. V. bol účastný každého jedného kroku v predmetnom reťazci a mal informáciu o tom, že C. N., s.r.o. neodviedla adekvátnu daň, pričom si bol vedomý, že úlohou firmy C. N., s.r.o. bolo práve „očistiť“ peniaze, vedel, že svojím konaním môže naplniť zákonné znaky žalovaných trestných činov, a pre prípad, že ich naplní, bol s tým uzrozumený.

Obchodná spoločnosť C., s.r.o., ako právnická osoba je trestne zodpovedná za žalované trestné činy v zmysle ustanovení § 3 a § 4 ods.1 písm. a) zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb s odkazom na jej zastupovanie obvineným C. V. ako jej konateľom a jej zapojenie do predmetného konania ako žiadateľa, prijímateľa NFP a daňový subjekt.

Vo vzťahu k obžalovanému S. J. má súd za preukázané, že vedel výrobnú cenu perforovacieho stroja od spoločnosti A. R. vo výške 69.000 Eur, keďže táto bola fakturovaná jeho spoločnosti C. N., s.r.o. dňa 11. apríla 2018 faktúrou č. 0000000667/11.04.2018. Za C. N., s.r.o. ako predávajúceho uzatvoril kúpnu zmluvu medzi C. N., s.r.o. a G. D., s.r.o. zo dňa 3. januára 2018 na predmetný perforovací stroj za kúpnu cenu 773.000 Eur bez DPH, vystavil faktúru č. 2018/04/10 dňa 16. apríla 2018 pre spoločnosť G. D., s.r.o. na sumu 773.000 Eur bez DPH a následne, po uhradení tejto faktúry nesplnil daňovú povinnosť v zmysle daňových predpisov, čím sa priamym úmyslom podieľal na vytvorení dodávateľsko-odberateľského reťazca, ktorého cieľom bolo spáchanie zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019. Súd zároveň poukazuje na to, že v zmysle § 18 Trestného zákona na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, sa prihliadne, ak ide o ťažší následok, aj vtedy, keď ho páchatel zaviniť z nebanlivosti, ak tento zákon nevyžaduje aj v tomto prípade zavinenie úmyselné. Zároveň má súd za to, že tým, že obžalovaný sa najneskôr na stretnutí v januári 2018 dozvedel, že perforovací stroj sa bude financovať cez eurofondy a vedel, že prostredníctvom jeho firmy a následne spoločnosti G. D., s.r.o. sa navýši jeho hodnota a tak sa bude vo vzťahu k SIEA žiadať o poskytnutie NFP, svojím konaním sa spolupáchateľstvom úmyselne dopustil v skutku v bode 2 zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

Nakoľko z vykonaného dokazovania má súd za preukázané, že daňový subjekt C., s.r.o. dňa 21. januára 2021 uhradil sumu 29.538,79 Eur, teda páchatel ešte pred skončením vyšetrovania zaplatil skrátenú daň, má súd za to, že zanikla trestnosť tohto žalovaného trestného činu a to tak voči obom žalovaným fyzickým osobám ako i vo vzťahu k právnickej osobe C., s.r.o., preto súd toto konanie obžalovaného oproti podanej obžalobe zo skutku 1 vypustil a vypustil aj právnu kvalifikáciu skutku 1 ako zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018.

Súd dospel k záveru, že bolo preukázané, že predmetné skutky boli spáchané formou spolupáchateľstva obžalovanými C. V., S. J. a spoločnosťou C., s.r.o., avšak nebolo preukázané, že by predmetné skutky boli spáchané organizovanou skupinou. Nakoľko C. V. konal za spoločnosť C., s.r.o. ako jej štatutár, nemožno konanie C. V.G. a spoločnosti C., s.r.o. vyhodnocovať ako spolčenie dvoch osôb (spolupáchateľov), ku ktorým by sa pridala tretia osoba - S. J.. V tomto zmysle je ich konanie možné vyhodnotiť iba ako „spolčenie dvoch osôb.“ Keďže súd obžalovaného K. P. oslobodil spod obžaloby,

teda mal za to, že nebolo preukázané jeho podieľanie sa na trestnej činnosti a v konaní nebolo preukázané ani úmyselné konanie ďalšej osoby, ktorá by sa úmyselne mala podieľať na tejto trestnej činnosti, nebolo na konštatovanie existencie organizovanej skupiny preukázané splnenie základnej podmienky a tou je spoločenie najmenej troch osôb na účel spáchania uvedených trestných činov.

Vo vzťahu k K. P. ako konateľovi spoločnosti P. N. s.r.o., mal súd za preukázané, že mal byť oslovený na spoluprácu osobou I. N. cez jeho zaťa Y. N. a to po dohode I. N. s C. V. Podľa tvrdenia K. P. sa do predmetného obchodu zapojil z dôvodu vidiny primeraného zisku a čo sa týka obsahu dohôd medzi nimi, tak podľa P. nezaznela žiadna požiadavka na „očistenie peňazí“. K. P. sa zúčastnil dvoch stretnutí na firme C., s.r.o. - v októbri 2017 (C. V., I. N., K. P. a K. C.) a v januári 2018 (C. V., I. N., K. P., K. C., S. J. a W. D.). Na stretnutí v októbri 2017 K. P. podpísal s C. V. zmluvu o pôžičke na sumu 34.000 Eur spolu so zmenkou. Táto suma mala byť P. poskytnutá na úhradu zálohy za výrobu stroja v Bulharsku v spoločnosti A. R.. K. P. zároveň podpísal zmluvu o výrobe č. 14/17.06.2015 z 26. októbra 2017 medzi spoločnosťou P. N. s.r.o. a spoločnosťou A. R. na výrobu strojového zariadenia - perforovací papierenský stroj AU2,9 auto za celkovú sumu 69.000 Eur. Predmetné peniaze poslal C. V. prostredníctvom Slovenskej sporiteľne na účet pani P. a K. P. následne cez účet zaplatil v uvedenej výške zálohu firme A. R.. Zvyšnú sumu za výrobu stroja vo výške 35.000 Eur mal zohnať K. P.. Podľa vyjadrenia C. V., ktorú podporuje aj výpoveď samotného K. P., na tom stretnutí v októbri 2017 si V. a N. zavolať do vedľajšej miestnosti K. C., tak aby tam nebol prítomný pán K. P. a povedal im, aby pred K. P. nehovorili o cene stroja, nakoľko on má mať informáciu, že predajná cena stroja od spoločnosti P. N. s.r.o. pre spoločnosť G. D., s.r.o. bude 114.000 Eur. K. P. teda vedel, že má stroj následne previesť na spoločnosť G. D., s.r.o., avšak nebolo preukázané, že by mal vedomosť o sume 773.000 Eur bez DPH, ale iba o sume 114.000 Eur. Niekedy v novembri 2017 alebo decembri 2017 K. P. oznámil C. V., že od tohto obchodu odstupuje (podľa tvrdenia K. P. z dôvodu, „že zvyšné peniaze nezohnal a mal informáciu, že má byť navýšená cena, za ktorú mal stroj predat' niekomu z prostredia pána V.“, podľa tvrdenia C. V.G. „koncom roka 2017 pred Vianocami mu I. N. uviedol, že sa dodávateľská firma P. N. s.r.o. bude meniť na firmu C. N., s.r.o., pričom mu povedal iba to, že niečo sa tam udialo a preto treba firmu zmeniť“). C. V. pripravil dodatok č. 1 (Amendment Nr. 1) z 18. decembra 2017 k zmluve o výrobe č. 14/17.06.2015, ktorým bolo spoločnosti A. R. oznámené, že touto listinou sa prevádzajú práva a povinnosti zo zmluvy o výrobe č. 14/17.06.2015 zo spoločnosti P. N. s.r.o. na spoločnosť C. N., s.r.o. a že spoločnosť C. N., s.r.o., ktorá sa stala novým objednávateľom, je povinná zaplatiť zvyšok ceny 35.000 Eur podľa zmluvy o výrobe č. 14/17.06.2015. Za kupujúceho bola na tejto listine pečiatka spoločnosti C. N., s.r.o. a teda K. P. predmetnú listinu ani nevyhotovoval ani nepodpisoval. V konaní teda nebolo preukázané, že by K. P. až do času, kedy oznámil, že od predmetného „obchodu“ odstupuje, mal vedomosť o tom, že by na predmetnú kúpu stroja mali byť použité prostriedky z NFP, prípadne, že by malo ísť o vytvorenie fakturačného (zmluvného) reťazca za účelom daňového podvodu. Teda nebol u neho preukázaný úmysel zapojiť sa do dodávateľsko-odberateľského reťazca s úmyslom neoprávnene získať pre obchodnú spoločnosť C., s.r.o., finančné prostriedky z rozpočtu Európskej únie, zároveň neoprávnene znížiť jej daňovú povinnosť a neoprávnene uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky spoločným, vzájomne koordinovaným konaním, na základe vopred dohodnutého spôsobu del'by úloh. Podľa tvrdenia K. P., potom ako sa dozvedel, že má byť cena, za ktorú má on následne previesť stroj niekomu z prostredia pána V., zvýšená zo 114.000 Eur na vyššiu sumu, od predmetnej obchodnej transakcie odstúpil. Spoločnosť P. N. s.r.o. bola z obchodného registra vymazaná dňa 20. decembra 2017 v dôsledku zlúčenia a jej právnym nástupcom spoločnosťou J.-W., s.r.o. Informácia o tom, že by sa stroj mal financovať aj prostredníctvom NFP, mohla byť podľa súdu obžalovanému K. P. známa z druhého stretnutia - v januári 2018, kde podľa tvrdenia C. V. aj pánovi D. deklarovali postupnosť, ako sa stroj prevedie zo spoločnosti A. R. na spoločnosť C. N., s.r.o., následne na G. D., s.r.o. a potom na spoločnosť C., s.r.o., teda v tom čase mohlo byť už aj obžalovanému K. P. zrejmé, že sa môže jednať o „podvod“ na eurofondoch, prípadne aj na DPH (nakoľko už vedel o tom, že má byť predajná cena stroja navýšená), avšak v tom čase už on v tomto obchodnom reťazci nefiguroval, navyše spoločnosť P. N. s.r.o. bola z obchodného registra už vymazaná a preto mu podľa súdu nemožno pripísať spolupáchateľstvo na predmetnom trestnom čine. Z uvedeného dôvodu súd nemal za preukázané, že by sa obžalovaný K. P. svojim konaním dopustil žalovaných trestných činov, nakoľko nebolo preukázané, že by v čase, keď v obchodnom reťazci figuroval (so spoločnosťou P. N. s.r.o.), mal vedomosť o tom, že na predmetnú kúpu stroja by mali byť

použité prostriedky z NFP, prípadne, že by malo ísť o vytvorenie fakturačného (zmluvného) reťazca za účelom „daňového podvodu.“

Nakoľko obžalovaní C. V. a S. J. spáchali dvoma skutkami spolupáchateľstvom dva úmyselné trestné činy, ktoré oba sú zločinom, za aplikácie § 41 ods. 2 Trestného zákona sa u oboch obžalovaných zvýšila horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprisnejšie trestného o jednu tretinu, teda súd mohol ukladať trest v upravenej trestnej sadzbe 7 - 16 rokov. Ani u jedného z týchto dvoch obžalovaných súd nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť, preto trest ukladal za aplikácie § 38 ods. 2 Trestného zákona (bez úpravy trestnej sadzby v zmysle § 38 Trestného zákona).

Vo vzťahu k obžalovanému C. V. súd prihliadol na potvrdenie vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvar ochrannej služby a prevencie, odbor ochrany, prevencie a boja proti korupcii zo dňa 8. februára 2023, podľa ktorého sa mal obžalovaný C. V. podieľať na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti Trestného zákona vo viacerých veciach a pri ukladaní trestu tak u neho aplikoval mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 2 písm. e), ods. 3 písm. d) Trestného zákona a to i s poukazom na tie skutočnosti, že doposiaľ nebol súdne trestaný a tiež to, že sa priznal k spáchaniu jedného zo žalovaných skutkov a že ešte počas trestného konania zaplatil neoprávnene odpočítanú DPH. Z uvedeného dôvodu súd obžalovanému V. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov a šesť mesiacov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Súd však mal za to, že u obžalovaného C. V. nie je možné uložiť trest znížený až na tri roky a tak ukladať trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu s probačným dohľadom vzhľadom na rozsah spáchaných činov, mieru jeho zavinenia (počas celého času páchania oboch skutkov) ako i jeho postoj k spáchaným skutkom, kedy sa obžalovaný k trestnej činnosti priznal iba čiastočne a vinu za neoprávnený odpočet DPH popieral. Nič na tomto závere nemenia ani osobné pomery obžalovaného vo vzťahu k zdravotnému stavu jeho dcéry a to i s vyhodnotením § 34 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého má trest postihovať iba páchatelia, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby, pričom starostlivosť o jeho dcéru môže byť podľa súdu dostatočne zabezpečená manželkou obžalovaného, ktorá je matkou jeho dcéry.

Vo vzťahu k S. J. súd prihliadol na to, že hoci sa na začiatku hlavného pojednávania priznal k spáchaniu jedného zo žalovaných skutkov, následne počas hlavného pojednávania toto svoje priznanie v podstate negoval. Zároveň u obžalovaného sa jedná o osobu ktorá má dva záznamy v registri trestov (hoci u odsúdenia slovenským súdom sa na neho hľadá akoby nebol odsúdený), teda ide o páchatelia s trestnou minulosťou. Navyše súd ani nevzhliadol u neho existenciu akýchkoľvek mimoriadnych okolností, ktoré by odôvodňovali aplikáciu mimoriadneho zníženia zákonom stanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom však na mieru participácie obžalovaného na spáchaných skutkoch mal súd za to, že na primerané a spravodlivé potrestanie tohto obžalovaného postačí uložiť obžalovanému trest odňatia slobody na samej spodnej hranici trestnej sadzby - vo výmere 7 rokov za súčasného zaradenia na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery spoločnosti C., s.r.o. súd prihliadal na povahu a závažnosť trestného činu, na pomery právnickej osoby vrátane jej doterajšej činnosti a na jej majetkové pomery, pričom prihliadal aj na to, či právnická osoba vykonáva činnosť vo verejnom záujme, ktorá má strategický význam pre národné hospodárstvo, obranu alebo bezpečnosť. Zároveň prihliadal tiež na to, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv trestu na zamestnancov právnickej osoby, právom chránené záujmy poškodených a veriteľov právnickej osoby, ktorých pohľadávky voči právnickej osobe vznikli v dobrej viere a nemajú pôvod v trestnej činnosti alebo nesúvisia s trestným činom spáchaným právnickou osobou, pôsobenie právnickej osoby po spáchaní trestného činu, najmä na jej účinnú snahu odstrániť škodlivé následky trestného činu alebo dobrovoľne nahradiť spôsobenú škodu, očakávaný dôsledok výkonu trestu pre ďalšiu činnosť právnickej osoby, pomer, v akom na právnickú osobu prešli výhody z trestného činu spáchaného v spolupáchateľstve. Súd obžalovanej právnickej osobe C., s.r.o. uložil trest zákazu prijímať dotácie alebo subvencie a pomoc a podporu poskytovanú z fondov Európskej únie na dobu 7 (sedem) rokov, nakoľko sa trestnej činnosti dopustila práve v súvislosti s prijatím nenávratného finančného príspevku z fondov Európskej únie. Súd obžalovanej právnickej osobe C., s.r.o. neuložil európskym delegovaným prokurátorom navrhovaný zákaz účasti na verejnom obstarávaní na 5 rokov,

nakolko trestnej činnosti sa obžalovaná nedopustila v súvislosti s jej účasťou ako uchádzača na verejnom obstarávaní. Taktiež súd spoločnosti C., s.r.o. neuložil európskym delegovaným prokurátorom navrhovaný peňažný trest vo výške 7.000 Eur a to najmä s poukazom na doterajšiu účinnú snahu spoločnosti C., s.r.o. odstrániť škodlivé následky trestného činu v podobe zaplatenia pôvodne neoprávnene odpočítanej DPH, jej deklarovanú snahu o vrátenie neoprávnene získaného nenávratného finančného príspevku jeho poskytovateľovi ako aj s ohľadom na čo najmenší vplyv trestu na zamestnancov právnickej osoby, ktorí s predmetnou trestnou činnosťou nemali úmyselne nič spoločné.“

Proti tomuto rozsudku zahlásili na hlavnom pojednávaní 30. marca 2023 odvolanie európsky delegovaný prokurátor proti výroku o vine vo vzťahu k obžalovanému V., k spoločnosti C., s.r.o. a k obžalovanému J., proti výroku o treste len vo vzťahu k obžalovanému V. a spoločnosti C., s.r.o., a proti výroku o náhrade škody, aj proti výroku o oslobodení obžalovaného P.. Obžalovaní V., J. a spoločnosť C., s.r.o. podali odvolanie proti výroku o vine a treste.

II.

Odvolania

a vyjadrenia k odvolaniam

Európsky delegovaný prokurátor (ďalej aj „prokurátor“) doručil súdu prvého stupňa 11. apríla 2023 odôvodnenie odvolania, v ktorom uviedol, že nesúhlasí so súdom vyslovenou právnou kvalifikáciou žalovaných skutkov - daňového podvodu a poškodzovania finančných záujmov Európskej únie u obžalovaných V.G., J. a spoločnosti C., s.r.o. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ako aj s použitím § 86 Trestného zákona o účinnej ľútosti pri žalovanom trestnom čine skrátenia dane podľa § 276 Trestného zákona.

Uviedol, že popri oslobodení obžalovaného P. je v popísanom skutku uvedená ďalšia fyzická osoba, s iniciálami Ing. I.S., ktorá bola aktívne zapojená do predmetného skutku. Táto je v osobitnom konaní naďalej aj trestne stíhaná za svoju účasť na žalovanom konaní protiprávneho čerpania finančných prostriedkov z Európskej únie a neoprávnene uplatneného nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH zo strany obžalovanej C., s.r.o., a to prostredníctvom nastrčenia nárazníkovej spoločnosti G. D., s.r.o., a vydania faktúry za deklarovaný predaj perforovacieho stroja v dohodnutej umelo navýšenej cene 999.999,90 Eur s DPH Európskou prokuratúrou pod č. 1.000398/21, čo bolo v priebehu hlavného pojednávania na žiadosť samosudcu aj dokladované zo strany žalobcu. Preto mal prokurátor za to, že je aj napriek vynechaniu obžalovaných P. a C., s.r.o., z právneho posudzovania trestnej súčinnosti nepochybne splnená podmienka vytvorenia organizovanej skupiny najmenej tromi osobami podľa § 129 ods. 2 Trestného zákona.

Rozhodnutie súdu o nepriznaní postavenia obchodnej spoločnosti ako člena organizovanej skupiny považoval prokurátor za nesprávne, a v rozpore s platným právom Európskej únie, ktorej členským štátom je Slovenská republika a jej štátne orgány sú ním viazané. V zmysle čl. 5 Rámcového rozhodnutia Rady z 24. októbra 2008 o boji proti organizovanému zločinu č. 2008/841/SVV je právnická osoba trestne zodpovedná za jej spolčenie v organizovanej trestnej činnosti, a preto je prípustným a potrebným posudzovať trestne zodpovednú právnickú osobu aj ako člena organizovanej, extrémistickej resp. zločineckej skupiny. Táto právna norma vyžadujúca trestnoprávny postih právnických osôb pri páchaní organizovanej trestnej činnosti bola implementovaná do slovenského trestného práva, a je aj v zozname preberaných právne záväzných aktov Európskej únie (v prípade Trestného zákona pod bodom č. 13 a zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb pod bodom 8).

Prokurátor taktiež nesúhlasil s použitím ustanovenia § 86 ods. 1 písm. d) Trestného zákona o účinnej ľútosti, nakoľko hoci bola skrátená daňová povinnosť zaplatená pred skončením vyšetrovania, nastala zákonná podmienka podľa § 86 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého sa účinná ľútosť pre trestný čin podľa § 276 Trestného zákona, aj keď bola dlžná suma na daňovom dlhu uhradená nepoužije, ak bol páchatel takého trestného činu v posledných dvoch rokoch za obdobný čin postihnutý, pričom postačí ak bol postihnutý aj v priestupkovom alebo inom konaní. Spoločnosť C., s.r.o., bola sankcionovaná v

období dvoch rokov pred inkriminovaným skutkom právoplatným rozhodnutím daňového úradu Trenčín za delikt v súvislosti s DPH, čo je potrebné považovať za obdobný čin. Samosudca vypustil právnu kvalifikáciu žalovaného skutku v bode 1) podľa § 276 Trestného zákona nesprávne a v rozpore so zákonom. Pritom započítaním dane na vstupe vo výške 166.666,60 Eur z predmetnej došlej faktúry č. 01-2018-063 zo 17. apríla 2018 firmou C., s.r.o., ako odberateľa došlo najprv k poníženiu daňovej povinnosti do nulovej hodnoty (teda k úplnému skráteniu daňovej povinnosti v sume 29.538,79 Eur) a súčasne k neoprávnenému nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 137.127,81 Eur. Je tu evidentne naplnený jednočinný súbeh dvoch trestných činov, ktoré sú vzájomne neoddeliteľné v dôsledku jedného úmyslu páchatel'a zaúčtovaním jednej faktúry s jednou DPH ako daňou na vstupe a jej započítaním do daňovej povinnosti pre účely jej skrátenia a dosiahnutia nároku na vrátenie dane, údajne zaplatenej dodávateľovi.

Súdom posúdená právna kvalifikácia skutkov, pre ktoré boli obžalovaní C., s.r.o., C. V. a S. J. uznanými vinnými v bode 1) zo zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2) zo zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona je nesprávna a v rozpore so zákonom v ustanoveniach § 20, § 86 ods. 2 a § 129 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania. Prokurátor mal za to, že boli naplnené všetky zákonné znaky trestných činov u menovaných obžalovaných, a to v bode 1) zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona a v bode 2) poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. c) ods. 4 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019.

Prokurátor ďalej namietal výšku trestu uloženú obžalovanému V. pod dolnú hranicu trestnej sadzby napriek tomu, že súd obžalovaného uznal vinným zo spáchania zločinov spoločným konaním s ďalšími osobami, ktoré naplánoval, zorganizoval a vykonal vo vedúcom postavení v úmysle obohatiť obchodnú spoločnosť, v mene ktorej konal a vystupoval, a ktorej je spoluvlastníkom. Súd mal pri ukladaní trestu zohľadniť zásady ukladania trestu pri dodržaní individualizácie trestu menovanému obžalovanému s odkazom na jeho priame zavinenie a významne podstatnú úlohu pri páchaní zločinov dvomi skutkami, kedy prichádza do úvahy uloženie trestu v strede trestnej sadzby. Napokon aplikácia pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností sa dá uplatniť až následne z takto zákonom ustanovenej sadzby. K znížovaniu trestu by malo dôjsť potom z vypočítaného trestu, ktorý by tak dodržaním zásad individuálneho ukladania trestu smeroval k dolnej hranici ustanovenej trestnej sadzby. Súd pristúpil pri ukladaní trestu obžalovanému V. k mimoriadnemu zníženiu dolnej hranice podľa § 39 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, nakoľko napomáhal objasňovať korupčnú trestnú činnosť. Prokurátorovi pritom nie je známy žiadny legálny dôvod, pre ktorý by malo dôjsť zo strany súdu k takémuto postupu. Má za to, že súdom uložený trest obžalovanému V. je vo veľkom nepomere k trestu uloženému obžalovanému J., ktorý bol uznaný vinným za rovnaké trestné činy na rovnakom skutkovom základe.

K trestu uloženému obžalovanej C., s.r.o., prokurátor uviedol, že ho považuje za neprimeraný a mal jej byť obžalovanej uložený aj peňažný trest, nakoľko sa oboma skutkami obohatila o takmer 500.000 Eur.

Prokurátor sa nestotožnil ani s výrokom súdu o náhrade škody a odkázaním poškodenej SIEA na civilný proces, nakoľko je toto rozhodnutie vydané v rozpore s § 287 ods. 1 alinea dva Trestného poriadku, podľa ktorého súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného. Samosudca v rozsudku konštatoval, že skutkom v bode 2) bola Európskej únii spôsobená škoda vo výške 374.999,85 Eur, a preto mal rozhodnúť súčasne aj o jej nahradení poškodenej spoločnosti SIEA vo výške 374.999,85 Eur.

Vo vzťahu k oslobodzujúcemu rozsudku voči obžalovanému P. prokurátor poukázal na tú skutočnosť, že obžalovaný sa podieľal na vytvorení dodávateľsko-odberateľského reťazca za účelom deklarovania výroby a odpredaja perforovacieho stroja až ku konečnému prijímateľovi C., s.r.o. Jeho aktívna účasť je

preukázaná na uzavretí a podpísaní zmluvy o kúpe stroja, a to medzi ním zastúpenou firmou P. N. s.r.o. a bulharskou firmou A. R.. Sám obžalovaný P. vo svojej výpovedi uviedol, že sa aktívne zaujímal o výrobu toho stroja, pričom jeho výrobu napokon aj osobne objednal. Následne previedol všetky práva a povinnosti vyplývajúce z uvedenej kúpnej zmluvy zo spoločnosti P. N. s.r.o., na firmu S. J. - C. N., s.r.o., čo bolo aj potvrdené písomným dodatkom k predmetnej zmluve.

Výpoveďou obžalovaného V. bol obžalovaný P. usvedčený, že sa koncom októbra 2017 zúčastnil stretnutia, na ktorom sa dohodlo, že bude figurovať na začiatku reťazca pre obstaranie perforovacieho stroja ako jeho objednávateľ. V zmysle dohody mu bolo zaslaných 34.000 Eur pre úhradu zálohy na výrobu predmetného stroja, prostredníctvom bankového prevodu na účet bulharskej firmy. Zmluvu medzi P. N. s.r.o. a A. R. podpisoval obžalovaný P. vo firme C., s.r.o., v kancelárii, pričom obžalovaný P. tvrdil vo svojej výpovedi po zákonom poučení niečo iné, a to, že dokonca on sám na internete vyhľadal bulharskú firmu A. R. na výrobu stroja a vycestoval do Bulharska uzavrieť zmluvu. Všetky administratívne veci medzi firmami P. N. s.r.o. a A. R. v skutočnosti zabezpečoval obžalovaný V.G. a obžalovaný P. splnil svoju úlohu na deklarovanie objednávky výroby stroja v Bulharsku, a to uzavretím a podpísaním zmluvy s firmou A. R. a prevedením peňazí ako zálohy.

Začiatkom januára 2018 prišiel obžalovaný P. na firmu C., s.r.o. s ostatnými osobami, kde sa aj písomne potvrdilo reťazenie daného obchodného prípadu uzavretím ďalšej zmluvy, a to medzi C. N., s.r.o. a firmou G. D., s.r.o. Obžalovaný P. svoj obchod síce neuskutočnil, pretože údajne podľa jeho slov nevedel ten stroj dodať v čase, ako bolo dohodnuté s obžalovaným V., no je nepopierateľná skutočnosť, že vystupoval ako objednávateľ výroby stroja, teda ako prvý pôvodný kupujúci s nulovou DPH prostredníctvom firmy P. N. s.r.o., čím je potvrdená vedomá a úmyselná účasť na žalovanej trestnej činnosti a jeho priame zavinenie na krytí skutočného objednávateľa výroby perforovacieho papierenského stroja mimo Slovenska, ku ktorému cez jeho firmu C., s.r.o., bol nasmerovaný postupný odpredaj tohto stroja spolu s DPH. Obžalovaný P. bol usvedčený aj výpoveďou S. A., že rokovanie o výrobe stroja začali 7. augusta 2017 a objednávka bola doručená zo spoločnosti P. N., s.r.o., s ktorou podpísal zmluvu, a ktorá doručila aj prvú zálohovú platbu. Potom bola ich spoločnosť upovedomená, že spoločnosť P. N. s.r.o. prevádza zmluvné práva a záväzky na spoločnosť C. N., s.r.o. a od nej dostali aj konečnú platbu za stroj. Jedine obžalovaný V. jednal s ich spoločnosťou o tomto stroji. S poukazom na uvedené skutočnosti je preukázané, že za objednávateľa výroby tohto stroja u bulharského výrobcu bol obžalovaný V., ktorý do tohto obchodného reťazca účelovo zapojil spoločnosť P. N., s.r.o., zastúpenú obžalovaným P., ktorému aj poskytol finančné prostriedky pre zaplatenie peňažnej zálohy touto firmou. Po prevezení práv kúpy stroja na C. N., s.r.o. zo spoločnosti P. N. s.r.o., sa táto zlúčila so spoločnosťou J.-W., s.r.o., pod ktorú boli zlučované viaceré iné obchodné spoločnosti, až napokon bola vymazaná z obchodného registra.

Na základe vyššie uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. e), písm. f) Trestného poriadku napadnutý rozsudok Špecializovaného trestného súdu z 30. marca 2023, sp. zn. 16T/7/2022 zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri ponechaní preukázaného skutkového stavu v dvoch bodoch obžaloby po jeho doplnení odvolacím súdom v časti skrátenia dane v bode 1) rozsudku rozhodol, že uzná obžalovaných C. V., obžalovaného S. J. a obžalovanú C., s.r.o., IČO: XX XXX XXX vinnými v bode 1) zo zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona v súbehu so zločinom skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona a v bode 2) z poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 a menovaným obžalovaným uloží nasledovné tresty: Obžalovanému C. V. podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 s prihliadnutím na § 34 ods. 4, Trestného zákona § 38 ods. 2, Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Obžalovanému S. J. podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 s prihliadnutím na § 34 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia

slobody vo výmere sedem rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obžalovanej C., s.r.o. podľa § 261 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 a § 17 trestného zákona a § 18 zákona č. 91/2016 o trestnej zodpovednosti právnických osôb trest zákazu prijímať dotácie alebo subvencie a pomoc a podporu poskytovanú z fondov Európskej únie na dobu sedem rokov a peňažný trest vo výške 7.000 Eur.

Prokurátor ďalej žiadal aby súčasne podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obžalovaným C. V. a C., s.r.o. povinnosť nahradiť poškodenej organizácii Slovenská inovačná a energetická agentúra, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 27, spoločne a nerozdielne škodu vo výške 374.999,85 Eur, a to do 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu k obžalovanému K. P. prokurátor žiadal, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd vrátil vec Špecializovanému trestnému súdu a uložil mu povinnosť znovu vo veci rozhodnúť na podklade nového vyhodnotenia dôkazov.

Prokurátor v doplnení odvolania z 30. mája 2023 uviedol, že nesúhlasí s uvedením slovným spojením „o ktorej vine sa nerozhoduje“ vo výroku rozsudku za pomenovaním obchodných spoločností G. D., s.r.o., C. N., s.r.o., a P. N. s.r.o., nakoľko takéto použitie vytvára dojem, že sú tieto firmy trestne stíhané, čo nie je pravda. Tieto firmy neboli predmetom vyšetrovania a neboli ani trestne stíhané.

Úmyselné zavinenie osoby s označením Ing. W.D.. je preukázané z vykonaného dokazovania, a to nielen zapojením firmy G. D., s.r.o. (za ktorú jednal), po dohode s obžalovaným V. do odberateľsko-dodávateľského reťazca ale s menovanou firmou sa Ing. W.D.. zúčastnil aj verejného obstarávania pre dodanie uvedeného strojného zariadenia v rámci eurofondového projektu. Vedomo sa podieľal aj na vytvorení fiktívnom reťazení po obchodovaní so strojom, a to fakturovaním predaja stroja firme C., s.r.o., ako prijímateľovi nenávratného finančného príspevku z fondov Európskej únie. Preto považoval prokurátor za zmatečné a nesprávne vyjadrenie súdu, že Ing. W.D.. sa aktívne nezúčastnil žalovanej trestnej činnosti. Súd mal v danom prípade za preukázané naplnenie znakov koordinovanosti, plánovitosti, organizovanosti, delby úloh a času páchania žalovanej trestnej činnosti po určitú dobu. Prokurátor nesúhlasil s názorom súdu, že mal za preukázané len „spolčenie dvoch osôb“ a to obžalovaných V. a J.. Je potrebné vyhodnotiť účasť obchodnej spoločnosti C., s.r.o., na žalovanej trestnej činnosti ako člena organizovanej skupiny s odkazom na preukázané skutkové okolnosti.

Prokurátor ďalej namietal vypustenie právnej kvalifikácie trestného činu skrátenia dane podľa § 276 Trestného zákona pri uznaní viny u obžalovaných V., C., s.r.o. a J.. Poukázal na § 86 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, v zmysle ktorého trestnosť činu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona (aj keď splatná daň a jej príslušenstvo boli dodatočne, v rámci vyšetrovania zaplatené) nezaniká, najmä ak ide o páchatel'a, ktorý bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch postihnutý. V rozhodnom období právoplatným rozhodnutím príslušného daňového úradu z 2. novembra 2016 bola spoločnosti C., s.r.o., uložená sankcia za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. i) bod 1 zákona č. 563/2009 Z. z.

Prokurátor označil za nevhodné, že súd za podstatný a vykonaný dôkaz v zmysle § 269 Trestného poriadku označil znalecký posudok č. 4/2019 od Ing. W. O., ktorý bol vyhotovený mimo trestného konania na základe požiadavky objednávateľa - spoločnosti C., s.r.o., za účelom daňovej kontroly.

Obžalovaný C. V. a obžalovaná spoločnosť C., s.r.o., doručili špecializovanému súdu 6. júna 2023 prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnenie odvolania a vyjadrenie k odvolaniu prokurátora, v ktorom uviedli, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú nejasné.

Súd prvého stupňa v skutkovej vete používa pojmy ako „nedostupný obchodník“ a „náravníková spoločnosť“ bez toho, aby bolo zo skutkovej vety zrejmé, ktorá spoločnosť predstavuje „náravníkovú spoločnosť“ (tzv. Buffer), a ktorá spoločnosť „nedostupného obchodníka (Missing trader).“ Len z odôvodnenia napadnutého rozsudku možno odvodiť, že spoločnosť, za ktorú jednal W. D. - G. D., s.r.o. mala postavenie náravníkovej spoločnosti. Súd v rozsudku neuviedol typ daňovej trestnej činnosti (v zmysle uvedených možných typov spáchania daňových trestných činov) a nepriradil účastníkom

jednotlivé funkcie. Súd prvého stupňa pravdepodobne vychádzal z toho, že sa jedná o daňový trestný čin na princípe „Missing trader - zmiznutý obchodník,” čo vyplýva z použitých pojmov „nedostupný obchodník“ a „nárazníková spoločnosť.” Sporné však je to, kde nastal daňový únik, a aká bola jeho výška. V tomto smere sú skutkové zistenia súdu prvého stupňa nejasné, a z toho potom vychádza ním ustálená nesprávna právna kvalifikácia.

Podľa obžalovaných V. a C., s.r.o. ku skráteniu dane došlo na úrovni spoločnosti C. N., s.r.o., ktorá mala jednoznačne postavenie zmiznutého obchodníka. Práve obžalovaný J., konajúci v mene spoločnosti C. N., s.r.o. skrátil daň z pridanej hodnoty podaním daňového priznania. Tovar intrakomunitárne nadobudol z Bulharska za 69.000 Eur a predal spoločnosti G. D., s.r.o. (za ktorú konal W. D.) za čiastku 773.000 Eur, pričom DPH predstavovala čiastku 154.000 Eur. Spoločnosť G. D., s.r.o. mala postavenie nárazníkovej spoločnosti. Uvedené jednoznačne vyplýva z faktúry vystavenej spoločnosťou C. N., s.r.o. spoločnosti G. D., s.r.o., na celkovú čiastku 927.600 Eur (č.l. 961 spisu).

Spoločnosť C. N., s.r.o. nepriznala a neodviedla štátu čiastku z titulu vlastnej daňovej povinnosti vo výške 154.000 Eur, ale len čiastku vo výške 5.000 Eur, a teda práve táto spoločnosť skrátila daň z pridanej hodnoty. Súd prvého stupňa nesprávne vychádzal z toho, že ku skráteniu dane došlo na úrovni spoločnosti C., s.r.o. V prípade daňového podvodu na princípe nedostupného obchodníka však dochádza ku skráteniu dane na úrovni zmiznutého obchodníka. Súd prvého stupňa vzhliadol trestnosť práve v zaúčtovaní faktúry od spoločnosti G. D., s.r.o. vo výške 833.333 Eur bez DPH s prislúchajúcou 20% DPH vo výške 166.666,60 Eur. Túto čiastku potom súd prvého stupňa rozdelil na čiastku 137.127,81 Eur (zodpovedajúcej uplatnenému nadmernému odpočtu) a čiastku vo výške 29.538,79 Eur (zodpovedajúcej skráteniu vlastnej daňovej povinnosti, ktorú súd prvého stupňa oproti obžalobe vypustil zo skutkovej vety dôsledkom aplikácie účinnej ľútosti).

Ak súd vychádzal z toho, že obžalovaný V. zorganizoval a vytvoril celú transakciu, objektívne by bolo znížiť výšku skrátenej dane z čiastky 166.666,60 Eur o čiastku 12.666,60 Eur, na základe čoho by výška skrátenej dane predstavovala 154.000 Eur. Je nevyhnutné zohľadniť túto čiastku, nakoľko bola odvodená správcovi dane.

Fiktívne navýšenie zdaniteľného plnenia uskutočnené medzi dvoma platiteľmi DPH nemôže znamenať daňový únik na DPH. Ak sa plnenie fiktívne navýši o 100.000 Eur, tak toto navýšenie bude znamenať u dodávateľa zvýšenie dane na výstupe o čiastku 20.000 Eur, ale súčasne u odberateľa i zníženie dane na vstupe vo výške 20.000 Eur. Výsledkom tohto fiktívneho navýšenia je teda nula vo vzťahu k štátnemu rozpočtu. Uvedené podporuje aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 26. apríla 2021, sp. zn. C-621/10 a C-129/11 bod 43 - 48). Daný reťazec slúžil len na podvodné vylákание eurofondov, a nie i na únik DPH. Táto alternatíva by nastala v prípade, ak by obžalovaný J. daň zo zdaniteľného plnenia vykonaného v prospech spoločnosti G. D., s.r.o., riadne priznal a daň vo výške 154.000 Eur odviedol štátnemu rozpočtu. V takomto prípade by nevznikol žiadny daňový únik, a to i napriek „fiktívnosti“ reťazca a napriek tomu, že tento reťazec by slúžil na účel podvodného vylákания eurofondov.

Obžalovaný V. a C., s.r.o. ďalej namietali neexistenciu subjektívnej stránky trestného činu, konkrétne nepriameho úmyslu u obžalovaného V. a C., s.r.o. ako aj porušenie práva na obhajobu tým, že súd prvého stupňa neprijal vyhlásenie obžalovaného V. a obžalovanej C., s.r.o. z dôvodu, že nesprávne kvalifikoval skutok v obžalobe ako jeden skutok (a nie ako dva skutky). Trest, ktorý bol uložený považovali za neprímeraný a prísny, nakoľko súd prvého stupňa nepriznal obžalovanému V. poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, t. j., že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a prihliadal najmä na existenciu priestupkov spáchaných na úseku dopravy. Obžalovaný V. v súvislosti s priznaním poľahčujúcej okolnosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. augusta 2011, sp. zn. 6 To 6/2011 a rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. októbra 2013, sp. zn. 2 To 92/2013. Súd ďalej obžalovanému V. nepriznal ani poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k) Trestného zákona, t. j., že sa pričínil o odstránenie škodlivých následkov trestného činu a nahradil spôsobenú škodu a tiež poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) a písm. n) Trestného zákona, keďže obžalovaný V. sa nielenže priznal k trestnej činnosti, ale usvedčoval sám seba ako i obžalovaného

J.. Spoločnosť C., s.r.o. zaplatila i penále za predmetné zdaniteľné plnenie.

Na základe vyššie uvedených skutočností je obžalovaný V. presvedčený, že je mu možné uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom s tým, že v skúšobnej dobe je mu možné uložiť trest úhrady spôsobenej škody. Obdobne postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2 To 3/2020. Obžalovaný V. sa s odvolaním prokurátora nestotožnil a navrhol ho zamietnuť postupom podľa § 319 Trestného poriadku. Nie je zrejmé prečo prokurátor žiadal zaviazat' na náhradu škodu len obžalovaného V. a obžalovanú C., s.r.o., keď z trestného činu viní aj obžalovaného J..

Pokiaľ sa jedná o uloženie trestu právnickej osobe C., s.r.o. tak prokurátor sa v tomto smere nevysporiadal s predpokladmi rozhodnými pre uloženie trestu v zmysle ustanovenia § 11 zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb a v tomto smere nenavrhol žiadne dokazovanie. Názor prokurátora súčasne začleniť právnickú osobu a rovnako aj fyzickú osobu do organizovanej skupiny s ohľadom na čl. 5 Rámcového rozhodnutia 2008/841/SVV nie je správny. Vychádzajúc z uvedeného, by organizovanú skupinu mohla tvoriť i jedna fyzická osoba v spojitosti s dvoma právnickými osobami, v ktorých by táto fyzická osoba bola spoločníkom a konateľom. Takýto záver nemôže obstať.

Obžalovaný V. spolu s obžalovanou C., s.r.o. navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu, aby ju v celom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní Európskeho delegovaného prokurátora rozhodol tak, že ho postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietne.

Obžalovaný K. P. doručil 12. júna 2023 súdu prvého stupňa prostredníctvom svojho obhajcu vyjadrenie k odvolaniu prokurátora, v ktorom uviedol, že v konaní neexistuje žiadny materiálny dôkaz, ani dôkaz navrhnutý obžalobou, ktorý by preukazoval zavádzajúce tvrdenie o zapojení P. N. s.r.o. do fakturačného reťazca. Predpoklad zapojenia obžalovaného P. prokurátor vyvodzoval z kúpnej zmluvy z 18. decembra 2017, čo bolo súdom z daného listinného dôkazu nespochybniteľne vylúčené. Dokument nepodpisoval ani nevyhotovoval samotný obžalovaný P.. Tento dokument podpisoval okrem dodávateľa A. R. už len obžalovaný V. s cieľom nahradiť objednávateľa iným subjektom. Obžalovaný P. sa prostredníctvom P. N. s.r.o. nemohol zapojiť do dodávateľsko-obchodného reťazca z dôvodu, že predmetný stroj nenadobudol do svojho majetku, nepreviedol do majetku iného a predstieraním taký stav ani nenavodzoval. A. R. zmluvne stroj previedol na spoločnosť C. N., s.r.o. Je neprijateľné odvodzovať z uzatvorenia zmluvného vzťahu medzi spoločnosťami P. N. s.r.o. a A. R. z 26. októbra 2017 trestnú súčinnosť, bez preukázania normatívnych znakov zavinenia a vedomosti o účele, pre ktorý mal byť stroj inými osobami neskôr obchodovaný. Rovnako bez vedomosti o druhu, povahe a výške nárokov, ktoré si C., s.r.o. u správcu dane v mesiaci máj 2018 a u implementačnej agentúry v mesiaci september 2018 uplatňovala. Obžalovaný P. vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že prokurátor neoznačil skutkové tvrdenia a dôkazy, ktoré boli súdom nesprávne hodnotené, a len sa na ne vo všeobecnosti odvolal. Obžaloba nenavrhol v konaní vykonať žiaden dôkaz ku skutkovému zisteniu, ktorým by malo byť preukázané zavinenie obžalovaného P. pokrývajúce všetky normatívne znaky skutkovej podstaty oboch skutkov.

Rovnako je nezvratné a nespochybniteľné správne skutkové zistenie súdu prvého stupňa, že dodatok k zmluve z 19. decembra 2017 obžalovaný P. nevyhotovil, nepodpísal a ani nedal podnet na jeho uskutočnenie. Z dokazovania nezvratne plynie, že tento dôkaz vyhotovil, podpísal a aj spracoval zaslaním dodávateľovi výhradne sám obžalovaný V. po požiadavke od svedka N.. Obžalovaný P. prostredníctvom P. N. s.r.o., nemohol byť a nebol v žiadnom hmotnoprávnom postavení účastníkom fakturačného reťazca a nebol účastníkom zmluvného vzťahu, ktorým by v postavení predávajúceho predával predmetný stroj inej osobe.

Z výsluchov svedkov navrhnutých obžalobou nevyplývalo také skutkové tvrdenie, že obžalovaný P. minimálne v nepriamom úmysle sledoval cieľ získať pre obžalovanú C., s.r.o. nenáležitú výhodu z prostriedkov Európskej únie. Nielen, že svedkovia C., G., T., D. ho nepoznali, ale aj samotný

obžalovaný V. a obžalovaný J. vylúčili, že by P. mohol vedieť k akému účelu má byť stroj použitý. Obžalovaný V. vylúčil, že by obžalovaný P. okrem informácie, že by mohol stroj po nákupe za 73 000 Eur predat' za cca 114 000 Eur, mohol vedieť skutočný účel použitia ku preukázaniu postupne navrhovanej kúpnej ceny na 833 333 Eur bez DPH.

Stroj bol obstarávaný obžalovanou C., s.r.o. v mesiaci apríl 2018 od spoločnosti PLC Systems, s.r.o. z úverových zdrojov a nie ani len zo zálohových prostriedkov Európskej únie. Útok na prostriedky Európskej únie mohol byť najskôr naplnený v čase, keď si obžalovaná C., s.r.o. po vyhotovení žiadosti o refundačnú platbu 26. septembra 2018 uplatnila prostriedky u orgánu na to určeného. Z dôvodu, že počas konania nebolo zrejmé aký dokument má zodpovedať nesprávnemu podkladu alebo údaju, neprebehlo na návrh obžaloby žiadne dokazovanie nielen ku nesprávosti dokladu alebo údaju, ale ani ku vine obžalovaného P.. Rovnako neprebehlo žiadne dokazovanie ku otázke zavinenia v podobe jeho vedomosti ku spôsobu uplatnenia, druhu, povahe a výške nároku, ktorého refundácie sa mala domáhať obžalovaná C., s.r.o. Prostriedky z útoku na rozpočet Slovenskej republiky neboli vyplatené vôbec a prostriedky z rozpočtu Európskej únie boli vyplatené až 13. decembra 2018, teda v čase nepokrývajúcim ani len dobu súčinnosťného konania páchatel'ov podľa návrhu obžaloby. Súd aj po zistení okamihu refundačnej úhrady pre obžalovanú C., s.r.o. nešiel nad rámec časového vymedzenia skutku v obžalobe. Obžalovaný v súvislosti so zavinením poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2020, sp. zn. 3 To 9/2019.

Obžalovaný P. sa naposledy s obžalovaným V. videl v mesiaci január 2018, a preto nemohol poznať výšku kúpnej ceny, za akú spoločnosť G. D., s.r.o. v mesiaci apríl 2018 predala obžalovanej C., s.r.o. predmetný stroj. Rovnako bolo vylúčené, že by mohol poznať stav účtovnej evidencie obžalovanej C., s.r.o. za mesiac apríl 2018 v čase 25. mája 2018, keď bola prvý krát ustálená výška hospodárenia daného účtovného obdobia. Z pohľadu úmyslu nemohol vedieť, že nárok na vrátenie dane obžalovanej C., s.r.o. vôbec vznikne a už vôbec nemohol predvídať v akej výške bude nárok na vrátenie dane uplatňovaný obžalovanou C., s.r.o. Žiaden listinný dôkaz alebo svedecká výpoveď nevyjadrovala také skutkové zistenie, z ktorého by sa dala odvodzovať súčinnosťná zodpovednosť obžalovaného P..

V súvislosti k existencii organizovanej skupiny obžalovaný P. poukázal na skutočnosť, že jeho samotná interakcia v skupine nebola preukázaná žiadnym konaním. Žiadna osoba mu nikdy nedala pokyn, či príkaz. „Del'ba úloh v organizovanej skupine znamená na rozdiel od spolupáchateľstva, že členovia skupiny majú minimálne vo všeobecných črtách určené akú úlohu majú zohrať v prípade, pri páchaní a po spáchaní činu, ktorý sa vyznačuje dohodou a rozdelení koristi alebo profíte ako základného cieľu páchania trestnej činnosti“ (NSSR č. 4To/8/2014 z 28. októbra 2016).

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný P. navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Obžalovaný S. J. doručil Špecializovanému trestnému súdu 12. júna 2023 prostredníctvom obhajcu odôvodnenie odvolania, v ktorom uviedol, že nebolo dostatočným spôsobom preukázané, či sa obžalovaný V. a obžalovaný J. priamo alebo sprostredkovane dohodli na spáchaní zločinu daňového podvodu. Je nejasná a nepredvídateľná argumentácia súdu pri vykladaní obsahu výpovede obžalovaného V., kde súd na jednej strane argumentuje obsahom jeho výpovede ako pravdivej za účelom podpory tvrdení obžaloby, avšak na druhej strane neverí obžalovanému V.G., že tento nechcel spáchať trestný čin daňového podvodu. Ako absolútny exces vo výklade dôkazov znie odôvodnenie súdu, podľa ktorého sa obžalovaný V. a obžalovaný J. vopred dohodli na spáchaní daňového podvodu, avšak súd pri obžalovanom V. nemal preukázaný priamy úmysel (u konateľa spoločnosti, ktorá mala spáchať daňový podvod), a preto ho odsúdil s odvolaním sa na naplnenie aspoň nepriameho úmyslu. Naopak obžalovaného J. odsúdil s poukazom na priamy úmysel spáchať daňový podvod v (cudzej) obchodnej spoločnosti, pričom v rozhodnom čase ani obžalovaný nebol konateľom obchodnej spoločnosti C. N., s.r.o. (čo bolo preukázané výpisom z obchodného registra).

Z dokazovania ďalej nevyplývalo, že by obžalovanému J. mala byť poskytnutá akákoľvek výhoda za

účasť na daňovom podvode. Údajná odmena dohodnutá medzi obžalovaným V. a svedkom N. vo výške 12% sa týkala očistenia peňazí z prostriedkov Európskej únie, a žiadnym spôsobom sa nedotýkala podielu na vrátenej dani z pridanej hodnoty (čo možno logicky vyvodíť zo spôsobu počítania 12% z peňazí Európskej únie bez DPH). Z odôvodnenia je potom nejasné, aká motivácia by vôbec mala viesť obžalovaného J. ku spáchaniu daňového podvodu.

Obžalovaný J. ďalej uviedol, že prvostupňový súd k o otázke narušenia neutrality dane, ku ktorej malo dôjsť skrátením dane obžalovanou C. N., s.r.o., čoho následkom mal byť obžalovanou C., s.r.o. uplatnený nadmerný odpočet DPH (spáchaný daňový podvod) rozhodol v rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Súd na str. 58 konštatuje, že „...následne, po uhradení tejto faktúry nesplnil daňovú povinnosť v zmysle daňových predpisov, čím sa priamym úmyslom podieľal na vytvorení dodávateľsko-odberateľského reťazca, ktorého cieľom bolo spáchanie zločinu skrátenia dane a poistného v súbehu so zločinom daňového podvodu.” Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ani orgány činné v trestnom konaní a ani daňový úrad Trenčín nerobili u daňového subjektu C. N., s.r.o. daňovú kontrolu (čo vyplýva ako zo zápisníc Daňového úradu Trenčín, tak aj z výpovede svedkyne Š.), a bez oboznámenia sa s účtovnou dokumentáciou za apríl 2018 založili svoj názor nie na kvalite účtovných dokladov, ale na teórii nízkej (splatnej) dane, ktorý C. N., s.r.o. za rozhodujúce obdobie uhradila. Táto teória však naráža na všeobecne záväzné normy v daňovom práve, ktoré umožňujú započítať si voči splatnej dane náklady na vstupe, ktoré podstatne ovplyvňujú konečnú výšku dane, ktorá sa má uhrádzať.

Záver o tom, či bola obžalovanou spoločnosťou C. N., s.r.o. skrátená daň, a teda či si neoprávnene uplatnila nadmerných odpočet dane bude totiž možné vysloviť až po vykonaní odborných záverov daňových dokladov, a preto v uvedenom smere bude potrebné vykonať ďalšie dôkazy - znalecké posudky. Až po ich vykonaní bude môcť súd rozhodnúť, či došlo k narušeniu neutrality dane v súlade so stavom veci a zákonom, pričom treba zdôrazniť, že pre spoľahlivé rozhodnutie nemôže postačovať názor Daňového úradu v Trenčíne, ale bude potrebné pribrať do konania znalca z odboru ekonómie za účelom vyhotovenia znaleckého posudku. Absenciu tohto dôkazu obžalovaný J. uvádzal vo svojej záverečnej reči, pričom súd sa s touto otázkou v odôvodnení vôbec nezaoberal pri posudzovaní existencie škody a úmyslu páchatel'a krátením splatnej dane narušiť jej neutralitu, ktorá sa následne mohla prejaviť v neoprávnenom nadmernom odpočte DPH. Súd nemôže ľubovoľne nahradiť odbornú mienku znalca vlastnou mienkou. Takýto postup je svojvoľný, a zakladá skutkové závery na laickom názore bez dostatočného zákonného podkladu - dôkazov, čím súd dospel k nesprávnym právnym záverom o „nesplnení daňovej povinnosti” u daňového subjektu C. N., s.r.o., z ktorého odvodzoval spáchanie daňového podvodu obžalovanou spoločnosťou C., s.r.o., obžalovaným V. a obžalovaným J..

Obžalovaný J. poukázal aj na nesprávny záver súdu vo vzťahu k vyhodnoteniu dôkazu - dokumentu medzi obžalovaným V. a svedkom D., ktorým sa obžalovaný V. zaviazal, že všetky dane voči štátu budú uhradené. Súd konštatuje, že z neho neplynuli obžalovanému V. žiadne sankcie, avšak súd aj tu nesprávne hodnotil dôkazný stav keď opomenul, že táto listina bola právne vymáhateľná a svedok D. si mohol z takéhoto záväzku vymáhať nárok voči obžalovanému V., resp. obžalovanej spoločnosti C., s.r.o. Obžalovaný V. sa zaviazal uhradiť problémovú daň a túto aj skutočne uhradil, teda z jeho strany šlo o reálny záväzok, z ktorého možno vyvodíť aj jeho úmysel nepáchať žiadne daňové podvody, nakoľko týmto záväzkom by sa pripravil o akúkoľvek ekonomickú výhodu. Súčasne svedok D. potvrdil, že ak by mal čo i len pochybnosť o tom, že dane zaplatené nebudú, tak by do obchodu nešiel. A teda ani iné osoby participujúce na obchodnom reťazci nedisponovali akoukoľvek indíciou, že by mala byť predmetom útoku daň z pridanej hodnoty. Či sa obžalovaný V. a obžalovaný J. priamo alebo sprostredkované dohodli na spáchaní zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie, priamy dôkaz potvrdzujúci túto skutočnosť nebol vyprodukovaný, pričom z nepriamych dôkazov takýto záver nemožno spravodlivo vyvodíť.

Súd poukazuje na str. 58 na skutočnosť, že k vedomosti o spôsobe financovania malo dôjsť najneskôr na stretnutí v januári 2018, kde sa mal obžalovaný J. dozvedieť o navýšení hodnoty stroja a tak mal vo vzťahu k SIEA žiadať o poskytnutie NFP. Z výpovedí obžalovaných a ani svedkov nevyplýva, že by sa na tomto stretnutí rozprávali jej účastníci o financovaní stroja zo zdrojov Európskej únie. Taktiež z

týchto výpovedí nevyplýva, že by sa na ňom obžalovaný J. a obžalovaný V. dohodli na spáchaní skutku. Svedok D. uviedol, že obžalovaný J. len sedel a nič nehovoril, pričom na pokyn tretej osoby podpísal zmluvu. Taktiež tento svedok priamo nepovedal, že by obžalovaný V. na tomto stretnutí riešil eurofondy či spôsob financovania stroja, alebo dokonca akúkoľvek odmenu za „účasť v reťazci“. Z výpovedí vyplynulo, že na tomto stretnutí (január 2018) riešili to, kto komu predá stroj, a teda kto komu bude fakturovať, nie však z akých zdrojov. Už vôbec nevyplývalo, že obžalovaná spoločnosť C., s.r.o., získa na základe tohto obchodu finančné prostriedky z Európskej únie.

Obžalovaný mal nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že SIEA nebola poškodenou spoločnosťou, nakoľko nedisponovala finančnými prostriedkami Európskej únie a nevyplácala ich. Z výpovede zástupkyne SIEA jasne vyplynulo, že boli splnomocnencom a zabezpečovali administratívno - technickú stránku daného programu, ktorý bol v gescii Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, ktoré disponovalo finančnými prostriedkami a vyplácala ich. Súčasne SIEA nepredložila splnomocnenie, ktoré by ju oprávňovalo skutočného poškodeného zastupovať v tomto trestnom konaní. Škoda, ktorá je objektívnym znakom skutkovej podstaty trestného činu nebola preukázaná v tomto konaní. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané to, čo konštatuje aj samotný súd, že škoda ešte nevznikla. Kvalifikačným znakom nemôže byť neexistujúca škoda, ktorú si v tomto prípade uplatnila osoba, ktorá v zmysle trestnoprávných ustanovení ani nemôže byť v postavení poškodeného.

Pokiaľ ostanú po vykonaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov v akomkoľvek smere pochybnosti o vine obžalovaného, a tieto pochybnosti sa týkajú skutkových zistení, musí rozhodnutie súdu vyznieť v prospech obžalovaného. Zásada prezumpcie neviny sa musí prejavovať v rozhodnutí v tom zmysle, že sa uplatní zásada „in dubio pro reo“.

V súvislosti s porušením práva na obhajobu obžalovaný J. poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. novembra 2012, sp. zn. 6 To 4/2012, v súvislosti so zásadou „in dubio pro reo“ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2018, sp. zn. 6 To 8/2018, z 15. decembra 2015, sp. zn. 6 To 5/2015, a z 28. novembra 2019, sp. zn. 6 To 11/2018. K zásade voľného hodnotenia dôkazov uviedol rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2014, sp. zn. 3 Tdo 52/2013. K právu na spravodlivý proces dal do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 262/2016.

Na základe vyššie uvedených skutočností obžalovaný J. navrhol, aby odvolací súd postupoval v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku a rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. e) Trestného poriadku tak, že zruší rozsudok Špecializovaného trestného súdu a rozhodne, že obžalovaný J. je nevinný.

Obžalovaný S. J. doručil Špecializovanému trestnému súdu 12. júna 2023 vyjadrenie k doplneniu odvolania prokurátora, v ktorom uviedol, že obžaloba bola podaná predčasne, a na riadne zistenie skutkového stavu bola nedostačujúca hlavne s poukazom na absenciu všetkých do úvahy prichádzajúcich páchatel'ov obžalovaných trestných činov.

Obžalovaný S. J. doručil Špecializovanému trestnému súdu 14. júna 2023 doplnenie odvolania, v ktorom uviedol, že skutok vymedzený v bode 1) nezodpovedá svojím popisom normatívnym znakom, s ktorými by bola spojená zodpovednosť za následok. V danom prípade neboli skutkovou vetou vyjadrenou skutkovými okolnosťami pokryté základné znaky v podobe objektívnej stránky, zavinenia a príčinnej súvislosti nedovoleného konania skutkovej podstaty daňového podvodu, ktorá je tvorená blanketovou alebo inak odkazovou dispozíciou. Obžalovaný opäť zopakoval svoje tvrdenie, že faktúru z 16. apríla 2018 v mene spoločnosti C. N., s.r.o. nikdy nevyhotovil, nepotvrdil a nepodpísal. Nie je zrejmé, z akých skutkových okolností súd vyvodil priamy úmysel obžalovaného J. na „vedomosti“, že bude spoločnosťou C., s.r.o. uplatňovaný nadmerný odpočet DPH. Keby obžalovaný J. aj vedel, že obžalovaný V. si bude uplatňovať nárok na vrátenie dane na daňovom úrade, nemohol objektívne zodpovedať za rozsah následku trestného činu. Obžalovaný namietal rovnako existenciu spolupáchateľstva a teda, že nie je možné, aby mu súd pričítal následky, ktoré boli ostatnými

spolupáchateľmi spôsobené pred tým, než sa samotný obžalovaný J. údajne do páchania trestnej činnosti zapojil, alebo potom, čo svoju údajnú participáciu na trestnom čine ukončil.

Obžalovaný S. J. doručil súdu prvého stupňa 16. júna 2023 ďalšie podanie, ktoré po svojej obsahovej stránke zodpovedá podaniam doručeným špecializovanému súdu 12. júna 2023 a 14. júna 2023 a tvorí ich súhrn.

Prokurátor doručil súdu prvého stupňa 19. júna 2023 vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného V. a obžalovanej C., s.r.o., v ktorom uviedol, že odvolanie menovaných síce bolo podané včas (zahlásené na pojednávaní pri vyhlásení rozsudku), avšak nebolo dodržané ustanovenie § 311 ods. 3 Trestného poriadku, keď odvolanie menovaných bolo doplnené až na 68. deň od vyhlásenia rozsudku. Z uvedeného dôvodu ho prokurátor navrhol odmietnuť. V prípade, ak by súd akceptoval predmetné odvolanie ako včas a riadne podané, prokurátor uviedol, že obhajca rozsiahlo, ale nesprávne namietal trestnosť žalovaného činu spojeného s podaním daňového priznania obžalovanej C., s.r.o., pri nároku vrátenia nadmerného odpočtu z DPH ako daňový únik. Obhajca tak zavádzajúco odpútava pozornosť súdu od skutkovej podstaty vyjadrenej jasne, dostatočne a zreteľne v obžalobe, a predkladá nejakú alternatívu skutkovému deju vyplývajúcej z predmetného umelo vytvoreného dodávateľsko-odberateľského reťazca obchodného prípadu. Predmetom obžaloby a napokon aj rozsudku sa stali skutky neoprávneného uplatňovania nároku na vrátenie DPH a na vyplatenie finančných prostriedkov z fondu EU zo strany a v prospech obžalovanej spoločnosti C., s.r.o., na podklade obchodného prípadu deklarovaného práve týmto reťazením obchodov medzi dotknutými spoločnosťami. Je nepochybné, že tento reťazec vymyslel a zorganizoval obžalovaný V., aby v mene tejto obžalovanej C., s.r.o. uplatnil nadmerný odpočet DPH a refundáciu výdavkov na ťarchu rozpočtu Európskej únie na základe deklarovania dokladov o nákupe papierenského perforovacieho stroja od firmy G. D., s.r.o. s umelým navýšením jeho ceny po fiktívnom reťazení.

Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný V. po tom, čo zabezpečil dokladovanie obstarávania dodávateľa predmetného strojového zariadenia priamo oslovil bulharského výrobcu perforovacieho stroja, s ktorým opakovane aj vykonal rokovanie v Bulharsku za účelom jeho nákupu od výrobcu v niekoľkonásobne menšej sume. To znamená, že mal obžalovaný preukázanú vedomosť o výrobcovi stroja, ktorého zadal ako predmet verejného obstarávania. Pre jeho nákup zabezpečil zmluvne odberateľa vo firme P. N., s.r.o., zastúpenej obžalovaným P., ktorého aj nechal deklarovať ako objednávateľa výroby stroja. Z pohľadu individuálnej trestnoprávnej zodpovednosti a subjektívnej stránky tak obžalovaný V. v postavení organizátora osobne zabezpečil firmy a osoby na vytvorenie reťazenia za účelom deklarovania umelého navýšenia kúpnej ceny a daňového zaťaženia z nákupu tovaru z iného členského štátu Európskej únie. Je tak evidentné, že daňový únik, o ktorom obhajca obžalovaných tvrdí, že bol spôsobený firmou C. N., s.r.o. (na túto nebola podaná obžaloba), zapríčinil samotný obžalovaný V.. Tento obžalovaný aj sám spontánne vo svojej výpovedi popísal pred súdom, ako vedome a úmyselne zapojil iné firmy na deklarovanie nákupu pre čerpanie finančných prostriedkov z fondu Európskej únie, aby sa poukazované finančné prostriedky (v protismere deklarovaného tovarového toku) vrátili bezpečne k nemu v sume 528.000 Eur (po odpočítaní 72.000 Eur odmeny provízie, a 100.000 Eur pre dcérsku firmu za údajnú licenciu). Obžalovaný V. zabezpečil v mene obžalovanej spoločnosti C., s.r.o., účelový úver od Slovenskej sporiteľne pre nákup predmetného stroja, ktorý bol vyplatený v troch tranžiach (v určených sumách podľa druhu výdavku - DPH, suma NFP a zvyšok kúpnej ceny). Z fondu Európskej únie boli čerpané prostriedky vo výške takmer 375.000 Eur, vypočítané ako podiel zo sumy kúpnej ceny, stanovenej pre obstaranie stroja tak, aby bola podlimitnou zákazkou (najviac do 1 milióna Eur). Obžalovaný V. mal zámer pri predstieraní deklarovaného obchodu získať neoprávnené späť ním vyplácané finančné prostriedky vrátane zaplatenej DPH. Obžalovaný počítal okrem prostriedkov NFP s finančným benefitom, a aj s výplatou nadmerného odpočtu z DPH, aby s firmou C., s.r.o., získal z umelého reťazenia čo najväčší finančný profit.

Podľa prokurátora ak nebola štátnemu rozpočtu napokon odvedená DPH od obchodnej spoločnosti C. N., s.r.o., ktorá bola nastrčená obžalovaným V. namiesto P. N., s.r.o., ako prvý odberateľ na území Slovenska zaťažený povinnosťou odvieť DPH, mala byť táto platba prijatá od firmy G. D., s.r.o., ako

úspešne vybratého dodávateľa firme C., s.r.o., ako prijímateľovi NFP. Konanie riadené organizovaným spôsobom zo strany obžalovaného V. pri neoprávnenom uplatňovaní si nadmerného odpočtu DPH za súčasného skrátenia si daňovej povinnosti obchodnej spoločnosti C., s.r.o. neznamená, že nenapĺňa zákonné znaky trestnej činnosti. Táto skutočnosť síce spôsobuje daňový únik, ale vo svojej podstate sa takýto moment stal práve indikátorom pre postup daňového úradu, ktorý spustil kontrolu predmetného prípadu, a tak dospel k záverom, že tu bol vytvorený fiktívny dodávateľský a fakturačný reťazec s počiatkom u firmy C. N., s.r.o., pre účely podvodu zorganizovaného obžalovaným V., ktorý konal v prospech firmy C., s.r.o. ako konečného článku reťazca. Príslušný daňový úrad napokon ani neuznal faktúru firmy G. D., s.r.o. pre nákup stroja v účtovníctve C., s.r.o., ani odpočet DPH z nej, a neuznal požadovaný nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, čím zabránil spôsobeniu škody štátnemu rozpočtu. S poukazom na popis obžalovaného skutku založeného na daňovom delikte ani neprichádza do úvahy rozhodovanie súdu o nejakom daňovom úniku zo strany firmy C. N., s.r.o., ktorá sa pre daňové úrady stala nedostupnou. Obhajca mal, a aj využil možnosť rozanalyzovania prípadu predmetného dodávateľsko- odberateľského reťazca v intrakomunitárnom obchodovaní a jeho dopad na štátny rozpočet a daňové povinnosti konkrétnych podnikateľských subjektov pri žalovanom preskúmaní rozhodnutia daňového úradu, ktoré navyše aj bolo oboznámené v tomto trestnom konaní pred súdom prvého stupňa.

Z vyjadrenia prokurátora vyplýva, že obžalovaný V. sa snažil kontrolné daňové orgány zmiasť predkladaním falošných dokladov o nepravdivej elektronickej komunikácii medzi obžalovaným J. ako konateľom firmy kupujúcej stroj a prepravnou spoločnosťou. Takéto konanie obžalovaného smerujúce k zahmlievaniu skutočností relevantných pre riadny výkon daňovej kontroly potvrdzuje úmysel obžalovaného V. pri páchaní daňového podvodu. Navyše je preukázané, že obžalovaná C., s.r.o., mala v tom čase (2017 a 2018) pravidelne ukončené zdaňovacie obdobia s povinnosťou odvieť DPH (z obsahu výpovedí svedkyne Ing. Š. za Daňový úrad Trenčín, obžalovaného V. ako konateľa, ako aj svedkyne Križanovej ako účtovníčky firmy C., s.r.o.) v sume niekoľko tisíc Eur. Aj z uvedeného dôvodu bol preukázaný zámer obžalovaného započítaním DPH z reťazovitého obchodu v prvom rade skrátiť daňovú povinnosť spoločnosti C., s.r.o., a následne si aj uplatniť nadmerný odpočet DPH, a tak získať nielen neoprávnenú daňovú výhodu pri odpočte DPH, ale aj získať finančné prostriedky z vrátenia jej nadmerného odpočtu.

Pokiaľ je v trestnom konaní nepochybne preukázaný trestný čin podľa § 261 Trestného zákona, u ktorého je škoda kvalifikačným momentom, je nevyhnutné v adhéznom konaní zároveň rozhodnúť aj o nároku na náhradu škody. Súd má uložiť povinnosť nahradiť škodu práve a aj iba tým obžalovaným, ktorí mali priamy neoprávnený prospech z vyplatenia takej finančnej pomoci.

Z vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol odvolanie obžalovaného V. a obžalovanej spoločnosti C., s.r.o., zamietnuť.

Daňový úrad Trenčín ako poškodený doručil Špecializovanému trestnému súdu 20. júna 2023 vyjadrenie, v ktorom uviedol, že z výpovede svedkyne Ing. B. Š. obhajca obžalovaných V. a obžalovanej C., s.r.o. útržkovito vybral niektoré časti a vyvodil záver, že pokiaľ by spoločnosť C. N., s.r.o. daň priznala a odvieďla na území Slovenskej republiky, tak by nadmerný odpočet spoločnosti C., s.r.o. bol (i napriek fiktívnemu navýšeniu) správcom dane uznaný. Poškodená strana počas výpovede uvádzala konkrétne skutočnosti prejednávaneho prípadu tak, ako boli zistené, popísané a vyhodnotené v protokole z daňovej kontroly č. 101318164/2019 z 31. mája 2019 a v rozhodnutí Daňového úradu Trenčín č. 101475754/2020 z 23. septembra 2020. K okolnostiam, za ktorých by bol nadmerný odpočet vyplatený sa nevyjadrovala, a ani nevyvodzovala závery z hypotetickej situácie.

K vyjadreniu obžalovaných V. a C., s.r.o. o tom, že záver o vyplatení nadmerného odpočtu obžalovanej C., s.r.o. v prípade priznania a odvedenia dane spoločnosťou C. N., s.r.o. i napriek fiktívnemu navýšeniu ceny je súladný aj s rozhodnutím správcu dane poškodená strana uvádza, že obhajca obžalovaných neuviedol, na ktoré konkrétne rozhodnutie sa odvoláva. Rozhodnutie správcu dane č. 101475754/2020 z 23. septembra 2020 v prejednávanej veci vychádza z konkrétnych zistení, na základe

ktorých správca dane rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku daného rozhodnutia. Správca dane sa vo vydanom rozhodnutí č. 101475754/2020 z 23. septembra 2020 nezaoberal okolnosťami, na základe ktorých by priznal nárok na odpočítanie z faktúry č. 01-2018-063 zo 17. apríla 2018 vystavenej dodávateľom G. D., s.r.o.

Na záver poškodená strana dôrazne poukázala na to, že závery, ktoré obžalovaný V. a C., s.r.o., vo svojom odvolaní vyvodzujú, nie je možné nijako opierať o rozhodnutie správcu dane, ani o výpoveď svedkyne Š..

Daňový úrad Trenčín ako poškodený doručil Špecializovanému trestnému súdu 29. júna 2023 ďalšie vyjadrenie, tentokrát k podaniu obžalovaného J., v ktorom uviedol, že obžalovaný J. vypovedal na Daňovom úrade Trenčín ako svedok 8. februára 2019 a uviedol, že v mene spoločnosti C. N., s.r.o. vykonával v apríli 2018 obchodnú činnosť. Spoločnosť C. N., s.r.o. vystavila spoločnosti G. D., s.r.o. faktúru č. 2018/04/10 s dátumom dodania 16. apríla 2018 a podpis na nej je jeho. Ďalej uviedol, že spoločnosť C. N., s.r.o. priznala a odvieďla daň z faktúry pre spoločnosť G. D., s.r.o. a priznala nadobudnutie perforovacieho stroja v tuzemsku na príslušnom riadku daňového priznania DPH. Ďalej opisoval svoju aktívnu účasť pri odovzdaní stroja a jeho uvádzania do prevádzky. Ohľadom úhrady faktúry č. 2018/04/10 s dátumom dodania 16. apríla 2018 obžalovaný J. komunikoval so zamestnancom Č. a.s. v súvislosti s výškou prevádzkanej sumy, nakoľko sa jednalo o vyššiu sumu. Tvrdil, že predmetom dodania bola aj licencia na výrobu perforovacieho stroja. V zmluve so spoločnosťou G. D., s.r.o. na dodávku perforovacieho stroja nebolo jej dodanie dohodnuté, dodávala ju firma z Českej republiky, na jej názov si nepamätal.

Výpoveď obžalovaného J. tak, ako ju uvádza jeho obhajca je v rozpore s jeho výpoveďou na Daňovom úrade Trenčín. Obžalovaný J. v odvolaní tvrdil, že nemohol uviesť nepravdivé údaje v daňovom priznaní, keďže mu mala zaniknúť funkcia konateľa 7. februára 2018, pričom vo svojej výpovedi na Daňovom úrade Trenčín potvrdil priznanie a odvedenie dane z dodania perforovacieho stroja a jeho nadobudnutie. V daňovej kontrole u daňového subjektu C., s.r.o. správca dane preveroval údaje vykázané daňovým subjektom C. N., s.r.o. v daňovom priznaní na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2018, konkrétne výšku výslednej daňovej povinnosti vzhľadom k navýšeniu ceny nakupovaného perforovacieho stroja. Obžalovaný J. navýšenie ceny perforovacieho stroja vysvetľoval nákupom licencie z Čiech, pričom názov spoločnosti si nepamätal. Uvedené nepotvrdil obžalovaný V. a uviedol iný dôvod, pre ktorý mala spoločnosť C. N., s.r.o. perforovací stroj nakúpiť od bulharskej spoločnosti za sumu 69.000,92 Eur. Malo ísť o reklamnú vzorku, ktorú spoločnosť C. N., s.r.o. následne fakturovala spoločnosti G. D., s.r.o. za sumu 927.600,00 Eur. Správca dane preverovaním zisťoval, či došlo k zhodnoteniu predávaného perforovacieho stroja.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že perforovací stroj nebol na stupni fakturácie medzi spoločnosťami C. N., s.r.o. a G. D., s.r.o. nijako zhodnotený, spoločnosť C. N., s.r.o. nemala skladové priestory, bola obchodníkom, ktorý nakúpil a predal, prípadne poskytol služby (zápisnica o ústnom pojednávaní č. 100408481/2019 z 8. februára 2019). Výsledná daňová povinnosť daňového subjektu C. N., s.r.o. v nadväznosti na uvedené skutočnosti nezodpovedá rozdielu základov dane z predaja perforovacieho stroja a jeho nadobudnutia, vykázané údaje neboli správcovi dane vysvetlené.

Prokurátor sa v podaní doručenom 30. júna 2023 súdu prvého stupňa vyjadril k odvolaniu obžalovaného J. a uviedol, že považuje za preukázané, že obžalovaný J. po predchádzajúcej dohode s obžalovaným V. poskytol obchodnú spoločnosť C. N., s.r.o. na jej zapojenie do uvedeného obchodného prípadu pre účely deklarovania nákupu perforovacieho stroja obchodnou spoločnosťou C., s.r.o., za umelo navýšenú predajnú cenu pre účely uplatnenia si nároku na vrátenie nadmerného odpočtu z DPH a finančných prostriedkov z fondu Európskej únie. Obžalovaný J. bol na stretnutiach s obžalovaným V., kde sa prejednával predmetný reťazec firiem, aby bola v konečnom dôsledku konečným kupujúcim perforovacieho stroja vyrobeného v Bulharsku, obchodná spoločnosť C., s.r.o., a konečným predávajúcim firma G. D., s.r.o. Práve firma C. N., s.r.o. bola nastrčená do uvedeného obchodného prípadu obžalovaným J., aby bola kupujúcim tohto stroja od bulharského výrobcu za sumu 69.000 Eur,

a aby následne bez nejakého časového odkladu bola predaná firme G. D., s.r.o. za sumu 773.000 Eur bez DPH.

Ako konateľ vo firme C. N., s.r.o. figuroval obžalovaný J. do 7. februára 2018, avšak je z listinných dôkazov, ako aj z výpovede obžalovaných dostatočne preukázané, že svoje zastupovanie firmy ukončil iba formálne, aby umožnil tejto firme byť zmiznutou spoločnosťou a pre daňové a štátne orgány nedostupnou. Je to jeden z dôvodov prečo nepodal daňové priznanie za obdobie apríl 2018 v mene firmy C. N., s.r.o. a nesplnil riadne odvodovú daňovú povinnosť k prijatej DPH za nákup stroja. Funkciu konateľa ako aj obchodný podiel previedol na vymyslenú a fiktívnu osobu pod menom B. I., čo bolo potvrdené aj svedeckou výpoveďou skutočného B. I., ale aj vyjadrením obžalovaného V. k tejto osobe. Po pol roku bola firma prepísaná na poľského štátneho občana, avšak po dobu realizácie žalovanej trestnej činnosti mal obžalovaný J. bankový účet aj menovanú firmu pod svojou kontrolou. Cieľom žalovaného protiprávneho konania obžalovaných bolo fingovanie viacerých a postupných nákupov toho istého stroja, aby sa umelo navýšila predajná cena, ktorá bola v konečnom dôsledku stanovená pre výber jeho dodávateľa (G. D., s.r.o.) prijímateľovi (C., s.r.o.) za účelom čerpania finančných prostriedkov z fondu Európskej únie pre preplatenie takmer polovice predajnej ceny.

Vo svojej výpovedi pred súdom, ako aj v prípravnom konaní obžalovaný J. zahmlieval a zastieral svoje úmyselné konanie zvažovaním viny na osobu s menom B. I., ktorý mal riadiť predmetný obchod a jeho prevzatie od firmy P. N., s.r.o., a ktorému mal previesť firmu, odovzdať aj prístupové údaje a ním vybranú peňažnú hotovosť z firemného účtu. Obžalovaný V. sa vyjadril, že tak kryje iné osoby. Obžalovaný J. je okrem vyššie uvedených listinných dokladov usvedčovaný z vedomej a úmyselnej účasti na realizovaní reťazenia predaja stroja so zámerom umelo a neoprávnene navýšiť predajnú cenu pre účely vratky z nadmerného odpočtu DPH a prijatia refundácie z fondu ECI aj výpoveďami svedka Ing. D. a obžalovaného V. Uviedli, že sa na danom stretnutí, na ktorom bol prítomný obžalovaný J. najmenej jedenkrát prejednával samotný obchodný prípad a jeho reťazenie, pričom východiskom bolo dosiahnutie deklarovania dodávky stroja medzi G. D., s.r.o. a C., s.r.o. Závery z daňovej kontroly sú použiteľné pre trestné konanie, pretože ide o kontrolnú činnosť štátneho orgánu, upravenú osobitnými predpismi, a teda predpokladajúcim a stanoveným postupom.

Obžalovaný S. J. doručil súdu prvého stupňa 28. augusta 2023 vyjadrenie k odôvodneniu odvolania obžalovaných V. a C., s.r.o., a odvolaniu prokurátora v ktorom uviedol, že spoločnosť C. N., s.r.o. a ani jej konateľ neboli počas celého konania pred súdom predvolávaní ako svedkovia za účelom poskytnutia svedeckej výpovede. O komunikáciu so spoločnosťou C. N., s.r.o., sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nepokúšal. Obžalovaný J. opätovne uviedol, že konateľom spoločnosti C. N., s.r.o. bol do 7. februára 2018 z čoho vyplýva, že nemohol podať daňové priznanie za zdaňovacie obdobie máj 2018. V konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že spoločnosť C. N., s.r.o. uviedla vo svojom daňovom priznaní akúkoľvek nesprávnosť, či výšku určenia splatnej dane alebo nesprávne daňové dokumenty. Jedinou skutočnosťou, o ktorú obžaloba opiera svoju argumentáciu je, že „nie je možné“ aby daň na vstupe bola podstatne vyššia ako daň na výstupe.

Prokurátor doručil 21. marca 2024 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky oznámenie, v ktorom uviedol, že vypočutý svedok v tomto konaní Ing. Igor D. figuruje v postavení spolupracujúcej osoby. Menovaný od začiatku trestného stíhania vedeného voči viacerým osobám pre trestný čin vo forme organizovanej skupiny vypovedal konzistentne a podrobne popísal priebeh vyšetrovanej a neskôr prejednávanej trestnej činnosti. Získal v postavení spolupracujúcej osoby takú výhodu, že bolo trestné stíhanie voči nemu podmiennečne zastavené za zločin skrátania dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018 v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. i) Trestného zákona účinného do 30. júna 2018. Zároveň mu bola daná podmienka vypovedať o danom skutku ako svedok voči obžalovaným V., J., P. a C., s.r.o.

Obžalovaní C. V. a spoločnosť C., s.r.o., doručili 1. júla 2024 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky

oznámenie o úhrade škody, v ktorom uviedli, že škoda vo výške 196.724,78 Eur a 374.999,85 Eur bola uhradená poškodenému: Slovenská inovačná a energetická agentúra. K uvedenú tvrdeniu doložili aj výpis z účtu preukazujúci realizáciu uvedených transakcií. Zástupkyňa uvedenej agentúry súdu potvrdila, že zo strany obžalovaného V. a spoločnosti C., s.r.o. došlo k úhrade pohľadávky, ktorú agentúra voči nim evidoval a to v celej výške.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolania obžalovaných sú čiastočne dôvodné.

Na verejnom zasadnutí, ktoré bolo za splnenia zákonných podmienok vykonané v neprítomnosti obvinených, ktorí o jeho vykonanie v neprítomnosti požiadali písomne, obhajcovia obvinených a prokurátor zotrvali na podaných odvolaniach a vyjadreniach k nim. Európsky delegovaný prokurátor uviedol, že svoje odvolanie modifikuje len v tom zmysle, že konanie obžalovaných v dôsledku nadobudnutia účinnosti novely Trestného zákona od 6. augusta 2024 navrhuje posudzovať v bode 1) ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. c), § 138 písm. i) Trestného zákona, a v bode 2) takisto vo vzťahu ku všetkým trom obžalovaným podľa § 261 ods. 1, ods. 4 písm. c), ods. 5 a § 138 písm. i) Trestného zákona. Obhajca obvineného C. V. a právnickej osoby C., s.r.o. navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť, nakoľko nesúhlasil s ním navrhnutou právnou kvalifikáciou. Obhajca S. J. navrhol svojho klienta oslobodiť spod obžaloby. Obhajca obvineného K. P. navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora ako nedôvodné.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmaním na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu zistil, že súd prvého stupňa vykonal všetky potrebné a pre rozhodnutie vo veci dôležité dôkazy, pričom tieto správne vyhodnotil.

K výroku o vine v zhode s názorom prvostupňového súdu možno konštatovať, že vina obžalovaných bola preukázaná vykonaným dokazovaním, z ktorého vyplynulo, že 6. júna 2017 bol Slovenskou inovačnou a energetickou agentúrou schválený na základe rozhodnutia č. 2017/EŠIF/7924-26 nenávratný finančný príspevok z Európskeho fondu regionálneho rozvoja v rámci operačného programu „Výskum a inovácie“ na projekt s názvom „Inovačné postupy vo výrobnom procese spoločnosti C., s.r.o.“ vo výške 45 % z celkových oprávnených výdavkov na realizáciu aktivít projektu a 21. júna 2017 bola medzi SIEA a C., s.r.o. uzavretá zmluva o poskytnutí NFP. C. V. v mesiaci október 2017 dohodol v Bulharskej republike v obci T. v sídle spoločnosti A. R. výrobu papierenského perforovacieho stroja za sumu 69.000,- Eur. Následne bola K. P. na základe pokynov C. V. uzatvorená v mene spoločnosti P. N., s.r.o. 26. októbra 2017 so spoločnosťou A. R. zmluva č. 14/17.06.2015 na výrobu predmetného stroja a uhradená dohodnutá peňažná záloha 34.000,- Eur. Uvedenú sumu poskytol K. P. C. V. prevodom na účet po tom, ako K. P. s C. V. spolu podpísali zmluvu o pôžičke a zmenku na stretnutí v októbri 2017, na ktorom sa zúčastnili C. V., I. N., K. P. a K. C.. Následne 12. decembra 2017 spoločnosť G. D., s.r.o. ako predávajúci uzatvorila kúpnu zmluvu so spoločnosťou C., s.r.o. ako kupujúcim na kúpu perforovacieho stroja za kúpnu cenu 833.333,- Eur bez DPH, s 20 % DPH vo výške 166.666,60 Eur, teda za celkovú cenu 999.999,60 Eur. C. V. bolo zo strany K. P. koncom roka 2017 oznámené, že od predmetného „obchodného vzťahu“ odstupuje. C. V. pripravil dodatok č. 1 (Amendment Nr. 1) z 18. decembra 2017 k zmluve o výrobe č. 14/17.06.2015. Týmto bolo spoločnosti A. R. oznámené, že sa prevádzajú práva a povinnosti zo zmluvy o výrobe č. 14/17.06.2015 zo spoločnosti P. N. s.r.o. na spoločnosť C. N., s.r.o. a že spoločnosť C. N., s.r.o., ktorá sa stala novým objednávateľom je povinná zaplatiť zvyšok ceny 35.000,- Eur podľa zmluvy o výrobe č. 14/17.06.2015. Za kupujúceho bola na tejto listine pečiatka spoločnosti C. N., s.r.o. a teda K. P. predmetnú listinu ani nevyhotovoval ani nepodpisoval. V januári 2018 sa uskutočnilo druhé stretnutie na firme C., s.r.o.,

ktorého sa zúčastnili I. N., K. C., K. P., S. J. a W. D.. Na tomto stretnutí S. J. a W. D. podpísali kúpnu zmluvu medzi C. N., s.r.o. ako predávajúcim a G. D., s.r.o. ako kupujúcim z 3. januára 2018 na kúpu perforovacieho stroja za kúpnu cenu 773.000,- Eur bez DPH, s 20 % DPH: 154.600,- Eur, teda za celkovú cenu 927.600,- Eur. Najneskôr na tomto stretnutí sa podľa vykonaného dokazovania S. J. dozvedel, že perforovací stroj sa bude financovať cez eurofondy, nakoľko tam podľa výpovede C. V. aj Igorovi D. deklarovali postupnosť, ako sa stroj prevedie zo spoločnosti A. R. na spoločnosť C. N., s.r.o., následne na G. D., s.r.o. a potom na spoločnosť C., s.r.o. Spoločnosť A. R. perforovací stroj vyrobila a na základe faktúry z 11. apríla 2018 č. 0000000667/11.04.2018 ho odpredala za sumu 69.000,- Eur spoločnosti C. N., s.r.o., zastúpenej S. J.. C. N., s.r.o. faktúrou zo 16. apríla 2018 deklarovala predaj predmetného stroja spoločnosti G. D., s.r.o., zastúpenej Ing. W. D. za navýšenú cenu 773.000,- Eur bez DPH, a to bez akéhokoľvek zhodnotenia stroja. Následne spoločnosť G. D., s.r.o. faktúrou č. 01-2018-063 zo 17. apríla 2018 za cenu 833.333,- Eur bez DPH stroj predala spoločnosti C., s.r.o., zastúpenej C. V.. Objednanie dopravy stroja z Bulharska do areálu firmy C., s.r.o. realizovala firma C., s.r.o. na pokyn C. V. a C. V. bol prítomný aj pri vykládke uvedeného stroja vrátane jeho sprevádzkovania v priestoroch spoločnosti C., s.r.o. V mene spoločnosti C., s.r.o. bolo zaplatené na Slovensku aj ubytovanie pracovníkom bulharského výrobcu, ktorí stroj sprevádzkovali. C., s.r.o., zastúpená C. V. faktúru od spoločnosti G. D., s.r.o., č. 01-2018-063 zo 17. apríla 2018 na sumu 999.999,60 Eur s DPH zahrnula do svojho účtovníctva a odpočítala z nej DPH ako daň na vstupe vo výške 166.666,60 Eur v podaní daňového priznania k DPH (za zdaňovacie obdobie apríl 2018) 25. mája 2018 na Daňovom úrade Trenčín s deklarovaným a uplatneným nárokom na vrátenie nadmerného odpočtu DPH vo výške 137.127,81 Eur. Súčasne skrátila daň z pridanej hodnoty v rozsahu 29.538,79 Eur, a predložila v rámci realizácie projektu na základe zmluvy o NFP a výsledkov verejného obstarávania SIEA ako poskytovateľovi NFP na preukázanie zakúpenia papierenského perforovacieho stroja zn. AU 2,9 AUTO, továrenské číslo XXX, od spoločnosti PLC Systems, s.r.o., za sumu 833.333,- Eur bez DPH. Z tejto sumy čiastka vo výške 374.999,85 Eur jej bola na základe žiadosti o platbu z 26. septembra 2018 preplatená 13. decembra 2018 zo strany SIEA bezhotovostným prevodom na účet č. D. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX.

Obžalovaných z daného konania usvedčujú najmä svedecké výpovede svedkov: Ing. W. D., Mgr. G. I., Ing. B. Š., Ing. X. C., C. S., S. T., R. G., I. T., C. Y., B. I., JUDr. I. C., J. N. X., S. W.. Rovnako aj listinné dôkazy, ktoré dokumentujú kúpu perforovacieho stroja, faktúry, výpisy z účtov, doklady o platbách, čerpanie finančných prostriedkov EU, doklady preukazujúce priebeh daňového konania voči obžalovaným, znalecké posudky na zakúpený stroj a mnohé iné, na ktoré vo svojom odôvodnení podrobne a správne poukázal súd prvého stupňa.

K právnej kvalifikácii konania obžalovaných uvedeného v bode 1) je potrebné uviesť, že ustanovenie § 277a Trestného zákona upravuje základnú skutkovú podstatu trestného činu daňového podvodu. Ide o prečin. Uplatnenie materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona - v súlade so zásadou subsidiarity trestnej represie - je možné. Do úvahy je však potrebné vziať skutočnosť, že aj v kontexte ostatných daňových trestných činov je z nich daňový podvod jedným z najzávažnejších (ak nie vôbec najzávažnejším) vzhľadom na uplatňovanie zápornej daňovej povinnosti, a teda "parazitický" charakter tohto trestného činu vo vzťahu k verejným financiám.

Objektom trestného činu je ochrana finančných záujmov štátu, konkrétne ochrana majetku štátu pred neoprávneným vyplácaním daňových preplatkov pri DPH a spotrebnej dani, ktoré majú formu nadmerného odpočtu. Na rozdiel od trestného činu skrátenia dane a poistného nie je objektom pri daňovom podvode ochrana finančných záujmov štátu pred protiprávnymi podvodnými útokmi zo strany daňových subjektov alebo iných osôb, ktoré spočívajú v znižovaní daňovej povinnosti. Pri daňovom podvode sú finančné záujmy štátu chránené pred neoprávnenými výdavkami prostredníctvom nezákonne uplatnených "vratiek".

Subjektom trestného činu je ktorákoľvek trestne zodpovedná osoba, teda subjekt je všeobecný. Subjektom môže byť ktokoľvek, kto úmyselne spolupôsobí pri neoprávnenom uplatňovaní nároku na vrátenie dane. Subjektom trestného činu teda nemusí byť nutne len subjekt dane. Tento trestný čin je

tiež trestným činom právnických osôb.

Objektívna stránka trestného činu spočíva v neoprávnenom uplatnení nároku na vrátenie DPH (tzv. nadmerného odpočtu DPH) alebo spotrebnej dane. Neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie dane vo všeobecnosti spočíva v tom, že páchatel' vykazuje zdaniteľné plnenie, nadobudnutie tovaru na vstupe, ktoré je však fiktívne, teda vykonané nebolo, a tak dosiahne neoprávnený odpočet dane. Výkázaním fiktívneho zdaniteľného plnenia si páchatel' neoprávnene navýši daň na vstupe, čím rozdiel medzi daňou na výstupe a daňou na vstupe predstavuje negatívne číslo. Páchatel' tým v konečnom dôsledku predstiera, že je oprávnený na vrátenie nadmerného odpočtu DPH (alebo spotrebnej dane), čomu zodpovedá povinnosť štátu takýto odpočet subjektu vyplatiť.

V súvislosti s právnou kvalifikáciou konania obžalovaných v bode 2) je potrebné pripomenúť jedno zo stanovísk trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu týkajúce sa predmetnej problematiky, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod. č. 41/2018 (sp. zn. 1TdoV 1/2017). Tu je konštatované: „Pri trestnom čine poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 Trestného zákona sú v odseku 1 tohto ustanovenia popísané tri možné alternatívy konania páchatel'a („použitie alebo predloženie výkazu resp. dokladu,“ „neposkytnutie povinných údajov“ a „použitie prostriedkov,“ spojené s ďalšími okolnosťami), ako aj dva rôzne následky, ktoré páchatel' môže takým konaním spôsobiť (jednak „spôsobenie sprenevery“ a jednak „protiprávne zadržanie prostriedkov“).

Vychádzajúc zo záveru uvedeného v predchádzajúcom odseku, „spôsobenie sprenevery“ v zmysle § 261 ods. 1 Trestného zákona nie je zadefinovaním ďalšieho konania páchatel'a (ako kumulatívne požadovaného skutku), ktoré by nadväzovalo na „použitie alebo predloženie výkazu resp. dokladu,“ „neposkytnutie povinných údajov“ alebo „použitie prostriedkov“ podľa predchádzajúcej časti formulácie dotknutého ustanovenia. Ide o definíciu jednej z alternatív následku vyvolaného konaním páchatel'a (súčasť popisu tzv. objektívnej stránky).

Na účel aplikácie § 261 ods. 1 Trestného zákona: „spôsobenie sprenevery“ obsahovo zodpovedá následku trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona (ako trvalé prisvojenie si poskytnutých prostriedkov); „protiprávne zadržanie prostriedkov“ obsahovo zodpovedá následku trestného činu neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215 ods. 1 Trestného zákona (ako neoprávnené prechodné užívanie prostriedkov, neskôr refundovaných poskytovateľovi alebo dodatočne použitých na pôvodne určený účel). Rozhodujúcim kritériom rozdielu medzi oboma druhmi následku je špecifikácia úmyslu páchatel'a v čase jeho konania.“

Hoci bol trestný čin podľa § 261 Trestného zákona nanovo zadefinovaný zákonom č. 214/2019 Z. z. s účinnosťou od 1. augusta 2019 tak, že páchatel' „umožní použitie finančných prostriedkov pochádzajúcich z rozpočtu Európskej únie na iný ako určený účel,“ ide o v podstate nezmenený význam daného ustanovenia vyjadrený len inak slovné.

K tomu je nevyhnutné doplniť odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 2018, sp. zn. 2 To 5/2017, že „finančné záujmy Európskej Únie sú legálne definované v Smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 2017/1371 z 5. júla 2017 o boji proti podvodom, ktoré poškodzujú finančné záujmy Únie, prostredníctvom trestného práva. Na účely tejto smernice sa za finančné záujmy Únie považujú všetky príjmy, výdavky a aktíva, ktoré sú pokryté rozpočtom Únie a rozpočtami inštitúcií, orgánov, úradov a agentúr Únie zriadených v súlade so zmluvami, alebo rozpočtami nimi priamo alebo nepriamo spravované a kontrolované, ktoré sú nadobudnuté prostredníctvom týchto rozpočtov, alebo ktoré majú byť do týchto rozpočtov uhradené. Povinnosť trestnoprávne sankcionovať určité typy konania poškodzujúce finančné záujmy Európskej únie vychádza predovšetkým z Dohovoru vyhotoveného na základe čl. K.3 Zmluvy o EÚ a o ochrane finančných záujmov Európskych spoločenstiev. Z článku 1 ods. 1 písm. a) vyplýva, že na účely uvedeného dohovoru je podvodom dotýkajúcim sa finančných záujmov Európskych spoločenstiev v súvislosti s výdavkami každý úmyselný čin alebo opomenutie súvisiace s

- používaním alebo predkladaním nepravých, nesprávnych alebo neúplných výkazov alebo dokumentov, ktoré majú za následok odcudzenie alebo protiprávne zadržanie finančných prostriedkov zo všeobecného rozpočtu Európskych spoločenstiev alebo z rozpočtov spravovaných Európskymi spoločenstvami alebo v ich mene,
- nezverejnením informácií v rozpore s konkrétnou povinnosťou, ktoré má rovnaký účinok,
- nesprávnym použitím týchto finančných prostriedkov na iné účely, ako sú tie, na ktoré boli pôvodne vyčlenené.“

Uvedené ustanovenie bolo následne transponované do právneho poriadku Slovenskej republiky, a aktuálne nachádza svoj odraz v skutkovej podstate trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev upravenej v § 261 Trestného zákona.

Pre uvedenú trestnú vec je relevantné aktuálne znenie ustanovenia § 261 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého „sa trestného činu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie dopustí ten, kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, a tým umožní protiprávne zadržanie finančných prostriedkov alebo iných aktív pochádzajúcich z rozpočtu Európskej únie, z rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v mene Európskej únie alebo použitie týchto prostriedkov alebo aktív na iný ako určený účel.“

Pod pojmom „výkaz alebo doklad“ možno pritom napríklad podľa zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve rozumieť výkaz o majetku na záväzkoch, výkaz ziskov a strát, výkaz o príjmoch a výdavkoch, výkazy vybraných údajov z účtovných závierok, prípadne iné finančné a účtovné výkazy. Doklad je pojmom širším a možno pod ním rozumieť tak účtovné doklady, ako i rôzne daňové doklady, stavebné doklady, doklady o zdravotnej spôsobilosti, či všeobecne listiny dosvedčujúce alebo preukazujúce a dokumentujúce niektoré relevantné skutočnosti, najmä vo forme osvedčenia, vysvedčenia, preukazov, spisov, potvrdení a podobne. Falšovaným výkazom či dokladom je úplné vyhotovenie takejto listiny, ktoré má vyvolať dojem, akoby bola vydaná predpísaným spôsobom orgánom na to oprávneným. Nesprávnym výkazom alebo dokladom je taký, ktorý plne nezodpovedá skutočnostiam, pretože údaje v ňom sú skreslené, prípadne prispôbené požadovaným kritériám. Neúplný výkaz či doklad je potom taký, v ktorom žiadateľ úmyselne neuvedie aj také pravdivé, resp. pre neho nevýhodné skutočnosti, ktoré by poskytnutie žiadaných prostriedkov spochybňovali alebo sťažovali. Napokon neposkytnutie povinných údajov, je ich úmyselné zatajenie.

Skutková podstata uvedená v § 261 ods. 1 Trestného zákona teda predpokladá dve alternatívy spôsobenia následku, a to

- a) použité finančných prostriedkov z rozpočtu Európskej únie na iný ako určený účel alebo
- b) protiprávne zadržanie prostriedkov z rozpočtov Európskej únie, citovaných v § 261 Trestného zákona. Protiprávnym zadržaním prostriedkov z rozpočtov sa rozumie predovšetkým nevrátenie prostriedkov poskytovateľovi, ktorý kontrolou zistí nezrovnalosti pri ich požadovaní alebo použití.

Z napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že na základe konania obžalovaných spočívajúceho v predložení nesprávneho dokladu prišlo k vyplateniu finančných prostriedkov Európskej únie a ich použitiu na iný, ako určený účel. Zároveň obžalovaní skrátili daň a neoprávnene si uplatnili nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty, čo bolo objektivizované tak výpoveďami svedkov, ako aj listinnými dôkazmi.

Vo vzťahu ku skutku v bode 1) bolo vykonaným dokazovaním v prípravnom konaní preukázané, že obžalovaný C. V., S. J. a spol. C., s.r.o. naplnili všetky zákonné znaky zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 Trestného zákona účinného do 30. júna 2018.

Podľa § 86 ods. 1 písm. d) Trestného zákona (účinného od 6. augusta 2024 ďalej len Trestný zákon) trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin

- d) skrátenia dane a poistného podľa § 276, neodvedenia dane a poistného podľa § 277 alebo nezaplatenia dane a poistného podľa § 278, ak páchatel nespáchal trestný čin ako člen zločineckej skupiny a ak

splatná daň a jej príslušenstvo alebo poistné boli dodatočne zaplatené najneskôr v nasledujúci deň po dni, keď sa páchatel po skončení jeho vyšetrovania mohol oboznámiť s jeho výsledkami.

Podľa § 86 ods. 2 trestnosť trestného činu podľa odseku 1 písm. d) nezaniká, ak ide o páchatel'a, ktorý bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch právoplatne odsúdený, alebo ak trestné stíhanie páchatel'a za obdobný čin bolo v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch zastavené z dôvodu zániku trestnosti trestného činu podľa odseku 1.

Daňový subjekt obžalovaná spoločnosť C., s.r.o. dňa 21. januára 2021 uhradila sumu 29.538,79 Eur. Teda páchatel' ešte pred skončením vyšetrovania zaplatil skrátenú daň, preto zanikla trestnosť tohto žalovaného trestného činu a súd prvého stupňa správne toto konanie oproti podanej obžalobe zo skutku v bode 1) vypustil, a vypustil aj právnu kvalifikáciu skutku v bode 1) ako zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods.1, ods. 2 písm. c) , ods. 3 Trestného zákona účinného do 30. júna 2018.

Vzhľadom k tomu, že došlo k novelizácii ustanovenia § 86 ods. 2 Trestného zákona, nie je potrebné zaoberať sa argumentami prokurátora, že na uvedený postup neboli splnené zákonné podmienky, nakoľko došlo k vypusteniu slovného spojenia „postihnutý za obdobný čin“. Keďže obžalovaní V., J. ani spoločnosť C., s.r.o. za obdobný trestný čin neboli právoplatne odsúdení, ani ich trestné stíhanie za obdobný čin nebolo v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch zastavené z dôvodu zániku trestnosti činu podľa § 86 ods. 1 Trestného zákona, a nespáchali skutok ako členovia zločineckej skupiny, boli splnené všetky zákonné podmienky na aplikovanie ustanovenia o účinnej ľútosti podľa aktuálneho znenia Trestného zákona.

Obžalovaný C. V. sa v bode 1) zároveň dopustil aj zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, nakoľko vo väčšom rozsahu (v sume prevyšujúcej 20.000,- Eur) neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť neoprávnený prospech spoločnosti C., s.r.o. Vo vzťahu k tomuto skutku C. V. na hlavnom pojednávaní uviedol, že nemal úmysel ho spáchať.

C. V. ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania svojím konaním v bode 2) naplnil aj všetky zákonné znaky zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024, keďže predložil nesprávne doklady (vyhotovené na základe fiktívne vytvoreného dodávateľsko-odberateľského reťazca, ktorého cieľom bolo umelo niekoľkonásobne navýšiť kúpnu cenu stroja), a tým umožnil použitie prostriedkov zo všeobecného rozpočtu Európskej únie na iný ako určený účel, a spôsobenie značnej škody (v sume prevyšujúcej 250.000,- Eur). K tejto časti podanej obžaloby sa C. V. na hlavnom pojednávaní aj sám priznal.

Najvyšší súd mal za to, že vo vzťahu ku skutkom uvedeným v bode 1) aj v bode 2) bol obžalovanému C. V. jednoznačne preukázaný priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona. C. V. bol účastný každého jedného kroku v predmetnom reťazci a mal informáciu o tom, že C. N., s.r.o. neodviedla adekvátnu daň, pričom si bol vedomý, že úlohou firmy C. N., s.r.o. bolo práve „očistiť“ peniaze, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujmy chránené týmto zákonom.

Obhajoba síce na hlavnom pojednávaní navrhla na preukázanie neviny vykonať ďalšie dôkazy, avšak jej návrhy súd prvého stupňa s riadnym odôvodnením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Na hlavnom pojednávaní boli i podľa názoru najvyššieho súdu vykonané všetky potrebné a dostupné dôkazy, a aj s poukazom na odstup času od spáchania žalovanej trestnej činnosti už nie je možné ani reálne predpokladať, že by sa vyskytli ešte nejaké, doposiaľ súdu neznáme dôkazy, ktoré by mohli zásadným spôsobom spochybniť, či zvrátiť skutkové okolnosti uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Súd prvého stupňa preto procesne vhodným spôsobom rozhodol, že navrhované dôkazy nevykoná, nakoľko sa týkali nepodstatných okolností, ktoré navyše bolo možné zistiť inými dôkazmi. K uvedenému je potrebné ešte uviesť to, že hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám

obvineného nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech. Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní, alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 5 Trestného poriadku. Z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaní mali v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na ich obhajobu, čo napokon aj využili, a o týchto návrhoch súd zákonne rozhodol.

Obchodná spoločnosť C., s.r.o., ako právnická osoba je trestne zodpovedná za žalované trestné činy v zmysle ustanovení § 3 a § 4 ods.1 písm. a) zákona č. 91/2016 Z. z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb s odkazom na jej zastupovanie obvineným C. V. ako jej konateľom, a jej zapojenie do predmetného konania ako žiadateľa, prijímateľa NFP a daňový subjekt.

Vo vzťahu ku konaniu obžalovaného S. J. v bode 1) a v bode 2) mal súd prvého stupňa správne za preukázané, že vedel výrobnú cenu perforovacieho stroja od spoločnosti A. R. vo výške 69.000,- Eur, keďže táto bola fakturovaná jeho spoločnosti C. N., s.r.o. 11. apríla 2018 faktúrou č. 0000000667/11.04.2018. Za C. N., s.r.o. ako predávajúceho uzatvoril kúpnu zmluvu medzi C. N., s.r.o. a G. D. s.r.o. z 3. januára 2018 na predmetný perforovací stroj za kúpnu cenu 773.000,- Eur bez DPH. Vystavil faktúru č. 2018/04/10 z 16. apríla 2018 pre spoločnosť G. D., s.r.o. na sumu 773.000,- Eur bez DPH a následne, po uhradení tejto faktúry nesplnil daňovú povinnosť v zmysle daňových predpisov, čím sa priamym úmyslom podieľal na vytvorení dodávateľsko-odberateľského reťazca. Tým naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu daňového podvodu podľa § 277a ods. 1 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024. Zároveň umožnil použitie prostriedkov zo všeobecného rozpočtu Európskej únie na iný ako určený účel, a spôsobil tak značnú škodu (v sume prevyšujúcej 250.000,- Eur), čím naplnil všetky zákonné znaky zločinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024.

Súd prvého stupňa správne rozhodol aj o oslobodení obžalovaného K. P. spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko nemal za preukázané, že by sa obžalovaný K. P. svojim konaním dopustil žalovaných trestných činov. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by v čase, keď v obchodnom reťazci figuroval (so spoločnosťou P. N. s.r.o.) mal vedomosť o tom, že na predmetnú kúpu stroja by mali byť použité prostriedky z NFP, prípadne, že by malo ísť o vytvorenie fakturačného (zmluvného) reťazca za účelom „daňového podvodu“. Tu je potrebné zdôrazniť, že v prvom rade samotní obžalovaní V. a J. vylúčili, že by P. mohol vedieť, k akému účelu bude stroj použitý, a za ďalšie vôbec nebola preukázaná jeho vedomosť o navýšení kúpnej ceny za stroj. P. sa naposledy stretol s obžalovaným V. v januári 2018, pričom k predaju stroja došlo v mesiaci apríl 2018. Nemohol teda ani predvídať, v akej výške bude nárok na vrátenie DPH uplatňovaný spoločnosťou C., s.r.o.

Vykonaným dokazovaním bolo tiež preukázané, že predmetné skutky boli spáchané formou spolupáchateľstva obžalovanými C. V. a rovnako spoločnosťou C., s.r.o. (zastúpenou opäť obžalovaným V.) a S. J., avšak nebolo preukázané, že by predmetné skutky boli spáchané organizovanou skupinou. C. V. konal za obžalovanú spoločnosť C., s.r.o. ako jej jediný štatutár, preto nemožno jeho konanie a konanie spoločnosti C., s.r.o. vyhodnocovať ako spolčenie dvoch osôb, ku ktorým by sa pridala tretia osoba - S. J.. V tomto zmysle ich konanie súd prvého stupňa správne vyhodnotil iba ako „spolčenie dvoch osôb“. Obžalovaný K. P. bol oslobodený spod obžaloby, pretože súd mal za to, že nebolo preukázané jeho podieľanie sa na trestnej činnosti. V konaní nebolo preukázané ani úmyselné konanie ďalšej osoby, ktorá by sa mala podieľať na celej tejto trestnej činnosti uvedenej v obžalobe. Prokurátorom namietaná účasť W. D. sa týkala len jej časti. Na konštatovanie existencie organizovanej skupiny nebolo preukázané splnenie základnej podmienky, a tou je spolčenie najmenej troch osôb na účel spáchania uvedených trestných činov. Nemožno prisvedčiť argumentom prokurátora, že súd prvého stupňa neuznal členstvo obchodnej spoločnosti v organizovanej skupine, hoci súdu povinnosť postihovať právnické osoby pri páchaní organizovanej trestnej činnosti vyplýva z rámcového rozhodnutia o boji proti organizovanému zločinu. Je potrebné zdôrazniť, že spoločnosť bola zastúpená jedným z obžalovaných.

Zároveň nebolo možné prisvedčiť ani názoru prokurátora, že súd nesprávne vzal do úvahy dôkaz - znalecký posudok predložený stranou konania (obžalovanou spoločnosťou C., s.r.o.). Tu je potrebné poukázať na ustanovenia § 2 ods. 10, ods. 11 a ods. 12 Trestného poriadku. Podľa týchto „orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť. Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom, ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 ods. 5 podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán“.

Ani námietky obžalovaného S. J. (ohľadom viny) najvyšší súd nepovažoval za opodstatnené. Do konania nebolo potrebné priberať znalca na vypracovanie znaleckého posudku ohľadom skutočnosti či spol. C. N., s.r.o. skrátila daň. Jednak rozsah dokazovania je plne v réžii súdu, teda zákon neustanovuje žiadne pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej okolnosti, či váhu dôkazov, respektíve silu jednotlivých dôkazov. Ale najmä súd vychádzal zo záverov daňovej kontroly vykonanej príslušným daňovým úradom, pričom išlo o kontrolnú činnosť štátneho orgánu, upravenú osobitnými predpismi a stanoveným postupom. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný J. sa aktívne zapojil do uvedeného obchodného reťazca tým, že jeho firma v tomto reťazci figurovala za účelom umelého navýšenia predajnej ceny predmetného stroja. Svoje zastupovanie firmy C. N., s.r.o. obžalovaný ukončil len formálne, aby umožnil firme byť zmiznutou a pre daňové a štátne orgány nedostupnou, čo preukázali dôkazy (výsluchy svedkov, listinné dôkazy) ohľadom fiktívneho prepisu firmy na inú osobu. Je tiež potrebné zdôrazniť, že v zmysle Trestného poriadku na znalecké dokazovanie je potrebná zložitnosť objasňovania skutočností dôležitých pre trestné konanie, čo v danom prípade nebolo vôbec splnené. Na posúdenie konania obžalovaných boli plne postačujúce zistenia príslušného daňového úradu, čo je aj v súlade so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. V neposlednom rade zo šetrenia daňového úradu vyplynulo aj to, že v daňovom konaní obžalovaný S. J. uvádzal rozporné tvrdenia, ktoré poprel vo svojej výpovedi v trestnom konaní, a tieto sa nezhodovali ani s tým, čo uvádzal obžalovaný C. V.Í..

K námietkam obžalovaných o nevierohodnosti svedkov je potrebné uviesť, že svedkovia boli v súlade s Trestným poriadkom poučení o povinnosti vypovedať pravdu. Výpovede svedkov boli konzistentné tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Navyše korešpondovali tieto svedecké výpovede jednak navzájom, ale aj s ostatnými vo veci vykonanými listinnými dôkazmi, pričom spoločne s ostatnými dôkazmi vytvorili ucelenú, logickú, ničím nenarušenú reťaz dôkazov smerujúcu k jedinému záveru, a tým je záver o vine obžalovaných V., J. a spoločnosti C., s.r.o. Možno preto uzavrieť, že vina obžalovaných bola vykonaným dokazovaním dostatočným spôsobom preukázaná, a na uvedenom závere nič nezmenili ani ich odvolacie námietky.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov považoval odvolací súd na základe súdom prvého stupňa vykonaných a správne jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach vyhodnotených dôkazov rozhodnutie o vine obžalovaných C. V., spoločnosti C., s.r.o. a S. J., aj o oslobodení obžalovaného K. P. za zákonné a správne. S touto časťou rozhodnutia súdu prvého stupňa sa najvyšší súd plne stotožnil, a v celom rozsahu na túto poukazuje, a preto častiam odvolaní obvinených a prokurátora smerujúcim k výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa nevyhovel.

K výroku o treste je potrebné uviesť, že v čase predloženia veci k odvolaciemu konaniu na najvyššom súde došlo k zmene Trestného zákona (novela účinná od 6. augusta 2024). V zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť

viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Podľa § 2 ods. 2 Trestného zákona páchatel'ovi možno uložiť taký druh trestu, ktorý dovoľuje uložiť zákon účinný v čase, keď sa o trestnom čine rozhoduje, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Vzhľadom k tomu bolo potrebné posúdiť konanie obžalovaných podľa aktuálneho Trestného zákona a uložiť im tresty podľa tohto, nakoľko je pre nich priaznivejší.

Pokiaľ obžalovaný C. V. argumentoval tým, že trest mu uložený je neprimerane prísny, bez zohľadnenia poľahčujúcich okolností, v tomto najvyšší súd jeho argumentom prisvedčil, a tieto pri výmere (podľa novely Trestného zákona už miernejšieho) trestu zohľadnil. Rovnako vzal do úvahy aj obžalovaným preukázané uhradenie škody.

Trestný čin daňového podvodu (§ 277a) podľa aktuálneho Trestného zákona znie:

(1) Kto neoprávnene vo väčšom rozsahu uplatní nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty alebo spotrebnej dane v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, potrestá sa odňatím slobody na jeden až päť rokov.

(2) Odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) a už bol za taký čin odsúdený,
- b) v značnom rozsahu, alebo
- c) závažnejším spôsobom konania.

(3) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

- a) vo veľkom rozsahu, alebo
- b) ako člen nebezpečného zoskupenia.

Podľa aktuálneho Trestného zákona trestný čin poškodzovanie finančných záujmov Európskej únie (§ 261) znie:

(1) Kto použije alebo predloží falšovaný, nesprávny alebo neúplný výkaz alebo doklad, alebo neposkytne povinné údaje, a tým umožní protiprávne zadržanie finančných prostriedkov alebo iných aktív pochádzajúcich z rozpočtu Európskej únie, z rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v mene Európskej únie alebo použitie týchto prostriedkov alebo aktív na iný ako určený účel, potrestá sa odňatím slobody až na štyri roky.

(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto použije finančné prostriedky alebo iné aktíva pochádzajúce z rozpočtu Európskej únie, z rozpočtu spravovaného Európskou úniou alebo v mene Európskej únie na iný ako určený účel.

(3) Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel' potrestá, ak ako zamestnanec, člen, zástupca alebo iná osoba oprávnená konať za toho, kto finančné prostriedky alebo iné aktíva uvedené v odseku 1 poskytuje, umožní získať finančné prostriedky alebo iné aktíva uvedené v odseku 1 tomu, o kom vie, že nespĺňa podmienky určené na ich poskytnutie, alebo umožní ich protiprávne zadržať alebo použiť na iný ako určený účel.

(4) Odňatím slobody na dva roky až šesť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1, 2 alebo 3

- a) a spôsobí ním väčšiu škodu,
- b) z osobitného motívu, alebo
- c) závažnejším spôsobom konania.

(5) Odňatím slobody na dva roky až osem rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1, 2 alebo 3 a spôsobí ním značnú škodu.

(6) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1, 2 alebo 3

- a) a spôsobí ním škodu veľkého rozsahu, alebo
- b) ako člen nebezpečného zoskupenia.

Podľa § 34 (ods. 1) Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. (ods. 2) Páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. (ods. 3) Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. (ods. 4) Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatela alebo to nebude na ujmu náhrady škody alebo odstránenia škodlivého následku trestného činu, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, a to buď ako samostatný trest alebo popri inom treste, pričom zváži najmä uloženie peňažného trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne aj na práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby nesmie prevyšovať dvadsaťpäť rokov a pri mladistvých trestnú sadzbu uvedenú v § 117 ods. 1 alebo 3. Popri treste odňatia slobody možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak by jeho uloženie bolo odôvodnené niektorým zo súdených trestných činov.

Podľa § 125 Trestného zákona sa škodou malou rozumie škoda prevyšujúca sumu 700 eur. Škodou väčšou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 20 000 eur. Značnou škodou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 250 000 eur. Škodou veľkého rozsahu sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 650 000 eur. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu. Ak tento zákon v osobitnej časti vyžaduje v základnej skutkovej podstate spôsobenie škody ako majetkový následok trestného činu a neuvádza jej výšku, má sa za to, že musí byť spôsobená aspoň škoda malá.

Pôvodne boli obžalovaným podľa v čase rozhodovania platného ustanovenia § 261 ods. 4 Trestného zákona ukladané úhrnné tresty odňatia slobody v trestnej sadzbe sedem rokov až dvanásť rokov.

Podľa aktuálne platného Trestného zákona pre trestný čin uvedený v ustanovení § 261 ods. 5 Trestného zákona, ktorý je z dvoch trestných činov kladených obvineným za vinu najprísnejšie trestný (zohľadňujúc ustanovenie o úhrnnom treste uvedené v § 41 ods. 1 Trestného zákona) je možné uložiť obžalovaným trest odňatia slobody na dva roky až osem rokov.

Nakoľko obžalovaní C. V. a S. J. spáchali spoločným konaním dvoma skutkami dva úmyselné trestné

činy, z ktorých jeden je zločinom, za aplikácie § 41 ods. 2 Trestného zákona sa u oboch obžalovaných zvýšila horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Ani u jedného z týchto dvoch obžalovaných súd nevzhliadol žiadnu priťažujúcu okolnosť.

U obžalovaného C. V.Í. súd prihliadol na tri poľahčujúce okolnosti, nakoľko viedol pred spáchaním trestného činu riadny život (§ 36 písm. j Trestného zákona), pričínal sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu (§ 36 písm. k Trestného zákona). Zároveň prihliadol aj na potvrdenie vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvar ochrannej služby a prevencie, odbor ochrany, prevencie a boja proti korupcii, podľa ktorého sa mal obžalovaný C. V. podieľať na objasnení trestného činu korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti Trestného zákona vo viacerých veciach (§ 36 písm. n Trestného zákona). Preto u neho ukladal trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby a to i s poukazom na skutočnosť, že sa priznal k spáchaniu jedného zo žalovaných skutkov, a že ešte počas trestného konania zaplatil neoprávnene odpočítanú DPH, ale aj škodu poškodenej agentúre SIEA. Z uvedeného dôvodu mu súd uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu štyri roky. Súd mal za to, že u obžalovaného C. V. vzhľadom na jeho osobu (doposiaľ netrestaný), rozsah spáchaných činov, mieru jeho zavinenia (počas celého času páchania oboch skutkov), dobu od spáchania skutkov (viac ako 6 rokov), ako i jeho správanie po spáchaní trestného činu je takýto trest postačujúci na jeho nápravu a prevýchovu.

Vo vzťahu k S. J. súd prihliadol na to, že hoci sa na začiatku hlavného pojednávania priznal k spáchaniu jedného zo žalovaných skutkov, následne počas hlavného pojednávania toto svoje priznanie v podstate negoval. Zároveň sa u neho jedná o osobu, ktorá má dva záznamy v registri trestov (hoci u odsúdenia slovenským súdom sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený), teda ide o páchatela s trestnou minulosťou. Vzhľadom však na mieru jeho participácie na spáchaných skutkoch mal súd za to, že na primerané a spravodlivé potrestanie zohľadniac aj dobu od spáchania trestného činu a u tohto obžalovaného postačí uložiť mu trest odňatia slobody v blízkosti spodnej hranice trestnej sadzby vo výmere 3 roky, s podmieneným odkladom na dlhšiu skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov, počas ktorej bude môcť preukázať schopnosť viesť riadny život.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery spoločnosti C., s.r.o. súd prihliadal na povahu a závažnosť trestného činu, na pomery právnickej osoby vrátane jej doterajšej činnosti a na jej majetkové pomery, pričom prihliadal aj na to, či právnická osoba vykonáva činnosť vo verejnom záujme, ktorá má strategický význam pre národné hospodárstvo, obranu alebo bezpečnosť. Zároveň prihliadal tiež na to, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv trestu na zamestnancov právnickej osoby, právom chránené záujmy poškodených a veriteľov právnickej osoby, ktorých pohľadávky voči právnickej osobe vznikli v dobrej viere a nemajú pôvod v trestnej činnosti alebo nesúvisia s trestným činom spáchaným právnickou osobou. Vzal do úvahy aj pôsobenie právnickej osoby po spáchaní trestného činu, najmä odstránenie škodlivého následku trestného činu v podobe dobrovoľného nahradenia spôsobenej škody, očakávaný dôsledok výkonu trestu pre ďalšiu činnosť právnickej osoby, či pomer, v akom na právnickú osobu prešli výhody z trestného činu spáchaného v spolupáchateľstve. Súd zohľadniac uvedené okolnosti obžalovanej právnickej osobe C., s.r.o. preto uložil trest zákazu prijímať dotácie alebo subvencie a pomoc a podporu poskytovanú z fondov Európskej únie na dobu 2 (dva) roky, nakoľko sa trestnej činnosti dopustila práve v súvislosti s prijatím nenávratného finančného príspevku z fondov Európskej únie.

Najvyšší súd obžalovanej právnickej osobe C., s.r.o. neuložil európskym delegovaným prokurátorom navrhovaný zákaz účasti na verejnom obstarávaní na 5 rokov, nakoľko trestnej činnosti sa obžalovaná nedopustila v súvislosti s jej účasťou ako uchádzača na verejnom obstarávaní. Taktiež súd spoločnosti C., s.r.o. neuložil európskym delegovaným prokurátorom navrhovaný peňažný trest vo výške 7.000,-eur a to najmä s poukazom na konanie spoločnosti C., s.r.o., ktorá odstránila škodlivé následky trestného činu tým, že zaplatila pôvodne neoprávnene odpočítanú DPH, i vrátila neoprávnene získaný nenávratný finančný príspevok jeho poskytovateľovi, ako aj s ohľadom na čo najmenší vplyv trestu na zamestnancov právnickej osoby, ktorí s predmetnou trestnou činnosťou nemali úmyselne nič spoločné.

O škode najvyšší súd na základe vyššie uvedeného nerozhodoval, nakoľko Daňový úrad Trenčín deklaroval, že aktuálne neeviduje pohľadávku voči obžalovanej spoločnosti C., s.r.o. plynúcu z tohto trestného konania, a v zmysle obžalovaným C. V. predložených dokumentov škoda bola v celom rozsahu uhradená aj Slovenskej inovačnej a energetickej agentúre, ktorá uvedenú skutočnosť najvyššiemu súdu potvrdila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.